

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua Șaptea
din Republica Socialistă România

Biblia și solia ei de pace

In mesajul său pentru Ziua mondială a păcii din 8 decembrie 1981, Papa Ioan Paul al II-lea spune: „Războiul este mijlocul cel mai barbar și cel mai ineficient de a rezolva conflictele“. Care conștiință creștină nu s-ar putea uni cu această apreciere?

Dacă nimic nu este mai natural decât să se declare cineva în favoarea păcii, nimic nu este mai greu decât definirea conținutului ei. Montesquieu, în lucrarea sa „Spiritul legilor“, scria: „Fiecare monarh ține pe picior de război armatele pe care le-ar putea avea dacă poporul ar fi în primejdie să fie exterminat; și acest efort al tuturor contra tuturor se numește pace. Totdeauna războiul se face în numele păcii“. Pot exista deci înțelegeri diferite.

Sociologul francez Raymond Aron încerca să claseze noțiunea de pace după o tipologie întemeiată pe raportul de forțe. El menționa pacea de echilibru, în care puterile se contrabalansează, pacea de hegemonie, în care popoarele sînt dominate de unul dintre ele, și pacea imperialistă, în care un stat imperialist răpește autonomia națiunilor care îi sînt supuse. Dacă ținem seama că în epoca Mîntuitorului, Palestina ocupată de romani trăia în cadrul păcii cunoscute sub numele de „pax romana“, aceste aspecte se disting destul de clar.

Consiliul Mondial al Bisericii-
tor, cercetînd cauzele războaielor,
încălină să promoveze o pace
întemeiată pe satisfacerea
revendicărilor popoarelor.

În fața interpretărilor atît de
diferite date păcii, creștinul se
vede încă o dată obligat să se
întoarcă spre Sfînta Scriptură
pentru a fi pregătit să vestească
o solie potrivită cu chemarea
lui. Dar și în aceasta, problema
nu este simplă, deoarece
înțelegerea textelor biblice va
depinde de ideea pe care omul
credinței și-o face cu privire la
locul și rolul bisericii în lume,
de concepția lui cu privire la
evenimentele sfîrșitului, de rapo-
rturile dintre biserică și stat
și de principiile lui exegetice.

Studiul nostru va fi deci împărțit în două părți. Vom încerca, în primul rînd, să stabilim noțiunea de pace, așa cum apare ea în Vechiul Testament și apoi în Noul Testament. Vom căuta să discernem liniile directoare ale concepției biblice și să definim implicațiile ei în funcție de rostul bisericii advente și misiunea ei.

Pacea în Vechiul Testament

Pacea și legămîntul. Rădăcina cuvîntului șalom (pace), folosit de 224 de ori în Vechiul Testament, duce la ideea de bunăstare, cu un accent deosebit asupra aspectului material: sănătatea și prosperitatea. Aceas-

(continuare în pag. a 4-a)

Anul LXIV

Martie — Aprilie

1986

Stimați frați conlucrători :

Cu această ocazie mă adresez vouă scumpii și iubiiții mei conlucrători, chemați să purtăm povara plăcută a slujirii lui Dumnezeu și aproapelui.

Nu de mult, un bătrîn pastor „pensionar” (cum obișnuim să le spunem) îmi scria, atrăgînd atenția conducerii lucrării asupra imperioasei nevoi ca slujitorii lui Dumnezeu să... slujească !

Prezența noastră în lucrarea lui Dumnezeu se datorește hotărîrii noastre și chemării sau alegerii lui Dumnezeu prin organizația Bisericii Sale. Nu este o favoare pe care o facem lui Dumnezeu și Bisericii că am „admis” să devenim slujitori, „pastori” ai Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Nu, nicidecum. Dumnezeu și biserica ne-au favorizat alegîndu-ne, chemîndu-ne pe căile statornicite de organizația ei. Și fiecare dintre noi ne-am legat să slujim cu credincioșie lui Dumnezeu și aproapelui, oricine ar fi acesta. Am simțămîntul că este absolut necesar să ne revizum poziția și concepția pe care o avem cu privire la lucrarea chemării noastre.

Apostolul Petru acest extraordinar slujitor și apostol, atît de profund în simplitatea lui și atît de credincios în chemarea sa, scria celor împreună slujitori cu el de atunci și din totdeauna :

„De aceea fraților, căutați cu atît mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră. Căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluncea niciodată”. (1 Petru 1, 4).

Ei știa din experiență că sintem datori să ne întărim chemarea și alegerea noastră. Să dovedim că nu este o greșeală faptul că ne găsim unde ne găsim. Cu atît mai mult cu cît lucrarea chemării noastre cuprinde în ea o responsabilitate sfîntă. Iată ce spune serva Domnului :

Slujitorii (predicatorii — n. tr.), stau ca porți vocea lui Dumnezeu în fața poporului și de aceea, în gîndul, cuvîntul și faptele lor ei trebuie să reprezinte pe Domnul lor. Cînd Moise a fost chemat ca sol al legămîntului, cuvîntul ce i-a fost dat a fost : „Fii tîlmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu” (Ex. 10, 19). Și astăzi Dumnezeu alege bărbați, așa cum a ales pe Moise, ca să fie solii Săi, și grea este povara și blestemul ce zace asupra acelora care dezonorează chemarea lor cea sfîntă, sau calcă în picioare standardul ce le-a fost pus înainte în viața și activitatea Fiului lui Dumnezeu”. (GW 20).

Serva Domnului sublinia faptul că slujitorii lui Dumnezeu trebuie să-L reprezinte în GÎNDUL, CUVÎNTUL și FAPTELE LOR. Nu fără temei marele Pavel sfătuia : „Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus. El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor” (Filip. 2, 5—7).

„Acea care lucrează cu Cuvîntul și Învățătura, ar trebuie să fie bărbați ai lui Dumnezeu curați în inima și viața lor”. (3 T 241).

„De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos”.

„Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați tiriți în poftele, pe care le aveți altă dată cînd erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfîinți în toată purtarea voastră. Căci, este scris : „Fiți sfîinți, căci Eu sînt sfînt”. (1 Petru 1, 13—16).

Nu trebuie să uităm că slujitorilor lui Dumnezeu care sînt în adevăr calificați pentru lucrarea la care au fost chemați și care simt că au de făcut ceva, le revine o parte de îndeplinit în această lucrare ; aceștia vor fi pătrunși de sfințenia lucrării lor și se vor comporta ca atare. Cuvîntul Scripturii sună ca o poruncă înfricoșată a Cerului : „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului” (Is. 52, 11).

N-ar trebui niciodată ca vreo umbră de îndoială cu privire la curăția slujitorilor lui Dumnezeu să se ridice în inima și înaintea cuiva, după cum cel

ce și-a închinat viața slujirii CUVÎNTULUI n-ar trebui să gîndească și să facă nimic care ar aduce un stigmat și un oprobriu asupra Celui care l-a chemat și a cauzei Lui. „Încingeți-vă coapsele minții voastre și fiți sfîinți”. O, Doamne cită nevoie avem de puterea sfințitoare a Duhului Tău.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să-L reprezinte în Cuvînt — Sabat de Sabat deschidem Cuvîntul vieții în fața inimilor înfometate, a celor ce au nevoie de un Cuvînt de zidire, „hrana potrivită la vremea potrivită”. „Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpînul său peste ceata slugilor sale ca să le dea hrana la vremea hotărîită ?” (Mat. 24, 45).

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, și înaintea lui Hristos Isus care are să judece vii și morții, și pentru arătarea și împărțirea Sa — PROPOVĂDUIESTE CUVÎNTUL” (2 Tim. 4, 1—2).

„Aceasta este chemarea noastră. Să ne identificăm cu acest Cuvînt, să trăim noi înșine acest Cuvînt și să-L vestim. Avem o mare răspundere atunci cînd ne aflăm în fața poporului, o răspundere ce grevează în mod foarte serios asupra propriei noastre minți. Noi trebuie să vestim pe Hristos și pe El răstignit (1 Cor. 2, 2) și nu să ne înalțăm pe noi înșine. Amvonul nu este pentru a ne etala cunoștințele, ci pentru a înălța pe Hristos. Dar pentru a face acest lucru, trebuie să trăim permanent în și cu Hristos. El să fie în voi nădejdea slavei (Col. 1, 27).

Noi trebuie să-L reprezentăm în tot ceea ce facem și sîntem. Cînd un slujitor al Evangheliei „care duce lumii solemnă solie de avertizare și mîntuire, primește ospitalitatea și curiozitatea fraților și prietenilor... și este neglijent în comportamentul și exemplul său... este nevednic de a fi slujitor al Evangheliei și trebuie să trăiască experiența convertirii sale mai înainte de a i se încredința oile și mieiți turmei lui Dumnezeu. Slujitorii lui Dumnezeu care neglijează aducerea la îndeplinire a răspunderilor ce revin unui pastor credincios, dau dovadă că nu sînt sfințiți de adevărurile pe care le prezintă altora, și n-ar trebui să fie susținuți, ca lucrători în viața Domnului, pînă cînd ei nu ajung să aibă un simțămînt deosebit al sfințeniei lucrării unui slujitor al lui Dumnezeu”. (3 T 233).

Cită dreptate avea bunul și umilul Petru, atunci cînd sfătuia : „Căutați să vă întăriți chemarea și alegerea voastră”.

Mă simt îndemnat să adresez un apel solemn și serios tuturor slujitorilor lui Dumnezeu, un apel la curăție, un apel la înțelegerea răspunderilor noastre, un apel de a răspunde cu iubirea și zelul nostru iubirii pe care ne-o arată frățietatea noastră. M-am simțit rău cînd — într-o comunitate — vizitînd pe cîțiva frați, aceștia spuneau cu nostalgie în glas : „Cît am vrea să fim vizitați de pastorul nostru”. Cred că fiecare dintre noi avem de făcut o reformă în concepția slujirii noastre. Și cred că organizația bisericii are de făcut ceva pentru menținerea standardului înalt al slujirii în corpul pastorilor.

„Nu durata timpului folosit în lucrare, ci voioșia și credincioșia cu care lucrăm, aceasta fac ca lucrarea noastră să fie primită de Dumnezeu. În tot ceea ce facem se cere o completă supunere a eului. Datoria cea mai neînsemnată, îndeplinită însă cu sinceritate și abnegație, este mai plăcută lui Dumnezeu, decît cea mai mare lucrare care poartă pecetea egoismului și înălțării de sine. El se uită să vadă cît de mult din spiritul lui Hristos nutrim, și cît de multă asemănare cu El dăm pe față în lucrarea noastră. El prețuiește mai mult iubirea și credincioșia cu care lucrăm, decît cantitatea lucrului făcut.

Numai atunci cînd egoismul a murit, cînd lupta pentru supremație a fost cu desăvîrșire exclusă, cînd mulțumirea umple inimile și iubirea constituie parfumul vieții — numai atunci Domnul Hristos locuiește în suflet, iar noi sîntem recunoscuți ca împreună lucrători cu Dumnezeu” (PD 322).

— Gînduri despre educație —

„... pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“.

2 Tim. 3,17

Starea normală a copilului este asemenea unei materii prime asupra căreia se aplică o lucrare de curățire, de rafinare, de modelare pentru a corespunde scopului celui mai înalt. Lucrarea aceasta poartă numele de educație. Educația este procesul prin care omul este pregătit să fie om adevărat, să răspundă standardului moral și spiritual pe care i l-a rînduit Creatorul său.

Mulți cugetători s-au aplecat asupra acestei probleme capitale a spiritului uman și au constatat lucruri foarte adevărate. Astfel, Kant spunea că „educația este cea mai mare problemă și cea mai grea care s-a putut da spre rezolvare omului“. Problema aceasta este o chestiune de viață și de moarte pentru societate, chestiune de care depinde viitorul. Educația este, după H. Bordeaux, „arta de a revela ființei umane sensul intim care trebuie să-i garanteze actele; a pregăti folosirea energiilor sale și a inculca gestul și puterea de a trăi din plin“. Edgar Quinet o arăta ca „formînd dint-un caracter cea mai bună variantă pe care o comportă“.

Ioan Slavici o definește ca fiind îndrumarea spre stăpînire de sine, îndrumare spre supunere către rînduiala morală, ori îndrumare spre virtute. Heraclit o socotea ca al doilea soare pentru cei ce o au. Învățare blindă și insinuanță, dușmană a violenței și a constrîngerii, căreia nu-i place să acționeze decît pe calea convingerii, educația contribuie ca nimic altceva la formarea omului ca om. Mihai Eminescu o concretizează în afirmația că este cultura caracterului, iar Nicolae Iorga spunea că este poșghita sub care se desfășoară în liniște, pe încetul, firea cea adevărată.

DIN CUPRINS

Biblia și solia ei de pace . . .	c. I
Pagina Președintelui . . .	c. II
Gînduri despre educație . . .	1
Realizări . . .	2
De la Sabat la Duminică . . .	3
Ispravnici credincioși . . .	7
Pastorul și predica sa . . .	9
Ocroțiți pe mame . . .	13
Neprihănirea prin credință . . .	14
Desăvîrșirea este ea oare posibilă ? . . .	16
Iosua și Laodicea . . .	19
In memoriam . . .	20
Întrebări și răspunsuri . . .	c. IV

În primul rînd educația este o problemă a familiei, de aici izvorăște și acolo se întoarce în cea mai mare parte.

E.G. White declară că „adevărata educație înseamnă mai mult decît urmărirea unor anumite studii. Ea este un ce mai presus decît o pregătire pentru viața pămîntească. Ea are de-a face cu întreaga ființă și cu întreaga durată a vieții omului. Ea urmărește dezvoltarea armonioasă a forței corporale, mintale și spirituale“ (Ed 11). În fiecare inimă omenească se află nu numai pricepere, ci și o putere spirituală, un simț de dreptate și o dorință de bine. Acestea trebuie cultivate, îndrumate și stimulate în vederea trăirii unei vieți care să fie o binecuvîntare pentru semenii și o slavă la adresa lui Dumnezeu.

„Adevărata educație cuprinde întreaga ființă. Ea depinde de om să folosească în chipul cel mai bun creierul, oasele și mușchii, trupul, mintea și inima. Puterile minții, deoarece sînt puterile cele mai alese, trebuie să domnească în împărăția trupului. Poftele firești și patimile omenești trebuie să fie puse sub cercetarea conștiinței și sentimentelor spirituale.

„Educația nu este întregă dacă nu sînt educate în egală măsură trupul, mintea și inima. Caracterul trebuie să fie disciplinat pentru a ajunge la cea mai deplină dezvoltare a lui. Toate puterile minții și ale corpului trebuie să fie crescute și bine educate. Este o datorie să creștem și să punem la lucru fiecare putere care ne-ar face mai folositori.

„Sîntem aici, în lume, cu un anumit rost. Dumnezeu ne-a dat planul Său pentru viața noastră și dorește să ajungem la treapta cea mai înaltă de dezvoltare. În acest sens, ar trebui să avem ambiția de a fi mai presus de alții în toate cîte cer lepădare de sine, noblețe și viață aleasă, ambiția de a face ca lumea să fie mai bună pentru că noi am trăit în ea“ (DV 291).

Educația nu înseamnă a învăța să scapi de sarcinile neplăcute ale vieții și de poverile ei grele. Adevăratul scop al vieții nu este acela de a asigura cel mai mare cîștig, ci de a onora pe Făcătorul nostru, aducîndu-ne contribuția la lucrarea lumii și întinzînd o mîină de ajutor celui slab și ignorant.

Înțeleptul Solomon arată cîteva laturi ale educației cînd zice că ea contribuie la „cunoașterea înțelepciunii și învățaturii, la înțelegerea cuvintelor minții, prin căpătarea învățăturilor de bun simț, de dreptate, de judecată și de nepărtinire,

ca să dea celor încercați agerime de minte, tînărului cunoștință și chibzuință“ (Prov. 1, 2-4).

„Orice ființă omenească creată după chipul lui Dumnezeu este înzestrată cu o putere asemenea celeia a Creatorului și este astfel o personalitate distinctă, cu facultatea de a cugeta și a lucra. Oamenii în care sînt dezvoltate aceste facultăți pot purta răspunderi, pot conduce întreprinderi și pot să influențeze caractere. Datoria unei adevărate educații este tocmai de a cultiva aceste facultăți și a forma oameni care să cugete ei înșiși și nu numai să fie simple reflecții ale cugetărilor altora. Ei trebuie să se ocupe de faptele mari ale datoriei și ale menirii lor și atunci mintea li se va dezvolta și întări. O asemenea educație folosește mai mult decît o cultură intelectuală, mai mult decît o cultură fizică a corpului; ea întărește caracterul pentru ca adevărul și dreptatea să nu fie jertfite dorințelor egoiste sau ambițiilor necum-pătate“ (Ed 15).

O educație echilibrată nu se mulțumește să așeze o țintă mai joasă decît aceea pe care o poate atinge. Ea nu se poate mulțumi doar cu cultivarea priceperii tehnice, sau să-i facă doar matematicieni talentați, meșteșugari indemonstrabili sau comercianți întreprinzători. Ea năzuiește să le însămînteze și principiile adevărului, ale supunerii și respectului, ale curăției și devotamentului — principii care-i vor face o forță pentru înnoirea și propășirea societății. Înainte de toate ea urmărește să-i poată învăța marele subiect al unei slujiri neegoiste, căci orice faptă din viață este o descoperire a caracterului. Credințioșia în lucrurile mici este dovada pregătirii pentru răspunderi mai mari.

Cuvîntul lui Dumnezeu nu oprește pe om de la lucru, ci îl îndrumă pe calea cea bună. Dumnezeu nu cere de la noi să avem mai puține dorințe de înaintare. Nu trebuie descurajate acele trăsături ale caracterului care fac pe om să aibă într-adevăr succes, să fie onorat între oameni, dorința înfocată după o bine mai mare, voința neînfîrntă, stăruința neobosită la lucru, munca neîncetată.

„Fiecare copil și tînăr trebuie să se cunoască pe sine, trebuie să înțeleagă locuința fizică pe care i-a dat-o Dumnezeu și legile după care se păstrează în sănătate. Toți trebuie să fie bine întemeiați în obiectele obișnuite ale învățaturii. De asemenea să aibă și o educație care va face din ei bărbați și femei cu însușiri practice, gata pregătiți pentru datoriile vieții de toate zilele“ (DV 293).

Temelia unei educații sănătoase se găsește în dragoste. Ea este și temelia creației și a mintuirii. Acest principiu se găsește în Legea Morală, care este în întregimea ei o poruncă larg cuprinzătoare: Să iubești! Această lege a iubirii cere ca trupul, sufletul și spiritul să fie închinat slujirii lui Dumnezeu și a semenilor noștri.

O educație simetrică nu se obține numai din cărți, ci ea este în-deosebi o știință izvorită din lucrarea practică. Nu trebuie să lucrăm numai cu creierul și să ne oprim aici, sau să facem numai exercițiu fizic și să ne oprim aici. Trebuie să folosim cât mai echilibrat diversele componente ale organismului omenesc.

Întreaga lui viață omul este în același timp învățător și elev. Continuă, el primește și în aceeași măsură dă. Învăță de la alții și în același timp învață pe alții; este permanent sub influența altora și el, la rândul său, influențează pe alții. În acest fel, lucrarea de educație durează o viață, iar acela care devine învățător, mereu are ce să dea. El se înscrie în acel circuit minunat care se întinde în întreaga natură.

Locul care este centrul educației este familia. În înțelepciunea poporului nostru găsim expresia celor șapte ani de acasă. Tatăl și mama, în atmosfera căminului, însămnțează prin cuvintele lor, prin acțiunile lor, prin caracterul lor, prin gesturile, mimica, atitudinile lor, elementele unei educații care durează cât viața. Mai ales exemplul personal face ca principiile de dreptate, cinste, corectitudine, muncă și economie, dragoste de neam și de patrie, hărnicia și avântul să se transmită fidel asupra celor din familie care se află în perioada de formare. Copiii sînt ceea ce fac părinții din ei. Zicea pe vremuri Moise: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele cînd vei fi acasă, cînd vei pleca în călătorie, cînd te vei culca și cînd te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mîini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale“ (Deut. 6, 6—9), arătînd prin aceasta că atît părinții cît și copiii sînt implicați în procesul educației din cămin.

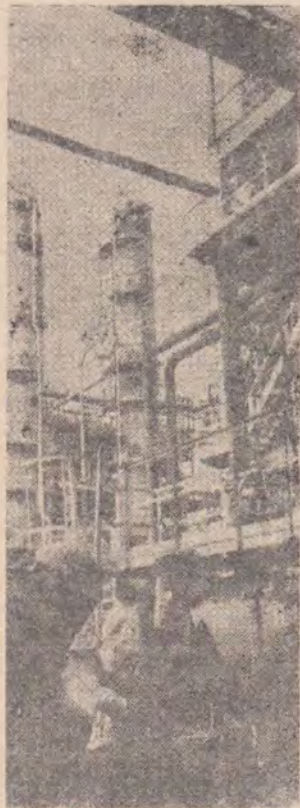
Din fragedă pruncie copiii trebuie să fie pregătiți să poarte răspunderi, fiind implicați în lucrurile mărunte din casă, în obligații neînsemnate în aparență, dar care pe neobservate contribuie la statornicirea spiritului de răspundere.

Educația completă se ocupă cu toate domeniile activității omenestii. Sfaturile inspirate ne spun că tinerii și copiii să cunoască agricultura, să știe să gătească o hrană sănătoasă, să știe să facă o pline bună, să se familiarizeze cu datoriile casnice, să cunoască regulile de viațuire sănătoasă, să știe cum se pot preveni îmbolnăvirile, să cunoască valoarea educației fizice, să știe cum să cheltuiască banii, să simtă răspunderea de a cultiva vocea, să știe cum să se îmbrace cu gust și bun simț. O educație simetrică va ajuta la cultivarea ordinii și gustului, va ajuta la cunoașterea fiziologiei și a legilor care guvernează natura și societatea. Ea va încuraja pe tineri să nu se lase mulțumiți cu realizările mediocre; ea îi va face apți pentru datoriile vieții; ea îi va învăța cum să poarte poveri grele și

Nelu Dumitrescu

(continuare în pag. a 18-a)

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

Sonde forate în 1985

Petroliștii schelei petrolifere din Căminesti, jud. Bacău, au finalizat forajul la două noi sonde. Cu acestea numărul sondelor predate schelelor de extracție în cursul anului 1985, se ridică la 54, cu 6 mai mult decît sarcinile de plan pe acest an. De asemenea, petroliștii schelei acționează intens la execuția forajului la 31 sonde iar alte patru sonde sînt pregătite pentru începerea lucrărilor în primele zile ale anului 1986.

Trei nave noi

În dotarea flotei maritime comerciale românești au intrat trei noi nave, de tonaje și destinații diferite. Posada, un cargou multifuncțional de 15.000 t.d.w., Nicorești, un vas pentru transportul mărfurilor generale cu o capacitate de 3.750 t.d.w., ambele construite la Galați, și Baraolt, un mineralier cu deplasamentul de 85.000 t.d.w. Primul dintre acestea a și părăsit portul Constanța iar celelalte două se pregătesc pentru plecarea în prima lor cursă comercială.

Escavatorul cu nr. 22.000

De pe banda de montaj a întreprinderii de utilaj greu „Progresul” din Brăila a ieșit escavatorul cu numărul 22.000. De reținut că, în anul 1985, producția industrială a întreprinderii a trecut de 4 miliarde lei, concretizată în escavoare de mare capacitate, utilaje folosite de marile șantiere ale patriei, apreciate pentru caracteristicile lor tehnico-funcționale în cele peste 40 de țări în care se exportă.

Cazan de recuperare a gazelor arse

La Combinatul Metalurgic Tulcea a fost pus în funcțiune primul cazan de recuperare a gazelor arse prin intermediul căruia se produce aburul și apa fierbinte pentru un număr însemnat de apartamente din municipiul Tulcea. În prezent se depun eforturi pentru punerea în funcțiune, în următoarele luni, a încă 4 cazane, urmînd ca anual să se economisească o cantitate de 72.000 tone combustibil convențional.

O nouă capacitate de producție

În orașul Huși a intrat în funcțiune în aceste zile o nouă și importantă capacitate de producție. Este vorba de secția producere și imbuteliere a oxigenului cu un volum de 300.000 metri cubi, în măsură să asigure necesarul secției de utilaj complex al altor întreprinderi și unități economice din localitate. Noua capacitate a fost înzestrată cu utilaje și instalații de mare randament pe fluxurile cărora au fost introduse tehnologii de înaltă eficiență.

Agreat de mare randament

La Întreprinderea de oțeluri forjate din orașul Cristuru Seculesc a trecut cu bine probele tehnologice și a intrat în funcțiune o nouă presă de 1.000 tone-forță, destinată forjării oțelurilor aliate și inalt aliate. Cu ajutorul acestui nou agregat de mare randament, realizat la Întreprinderea de mașini grele București, oțelarii barghiteni vor reuși să crească productivitatea muncii cu 25 la sută la secția forjă, contribuind astfel la sporirea producției de oțeluri speciale.

Redacția

De la Sabat la Duminică

(XI)

CAPITOLUL III

ARĂTARILE LUI HRISTOS CEL INVIAT. O altă explicație asemănătoare, și totuși diferită pentru originea păzirii duminicii a fost popularizarea de către W. Rordorf în recenta sa monografie cu privire la originea și istoria de la început a duminicii, monografie care a fost tradusă și publicată în mai multe limbi. Autorul, cu o argumentare strălucită dar foarte întortochiată, leagă laolaltă ultima Cină luată de Domnul Hristos, mesele pe care Hristos cel înviat le-a luat cu ucenicii Săi în duminica Paștelui, frângerea pîinii ce se practica în comunitățile din Biserica Primară, cu Sfânta Cină descrisă de apostolul Pavel în 1 Cor. 11, 17—34.²⁸ El ajunge la concluzia că toate acestea își au „rădăcinile lor în masa de la Paști, când Domnul Hristos cel înviat a fost prezent într-o formă vizibilă, împreună cu ucenicii Săi, și deci putem stabili un anumit punct în timp — pînă la masa pascală — spunînd că ea a avut loc duminică noaptea”.²⁹ Mai mult chiar, faptul că Domnul Isus Hristos a apărut și a mîncat împreună cu ucenicii „nu numai în seara duminicii de Paști, ci de asemenea și următoarea duminică (Ioan 20, 26), și poate chiar și în duminica ce a urmat acesteia (Fapte 10, 41),³⁰ acest fapt este interpretat ca stabilind un model regulat pentru o celebrare euharistică în fiecare duminică noaptea. De aceea, am putea spune că duminica își trage ambele ei nume „Ziua Domnului (KURIOS HEMERA) și cultul său euharistic, din „Cina Domnului (Kuriós) care în seara Paștelui se schimbă într-o „nouă instituție”, atunci cînd Domnul cel înviat celebrează o nouă orînduire cu ucenicii Săi”.³¹

Este oare posibil ca hrana consumată de Hristos cel înviat la mesele la care a luat parte cu ucenicii Săi cu ocazia diferitelor Sale arătări, așa cum spune Otto Betz, să devină „baza unui nou și revoluționar cult printre primii creștini”?³²

În mod semnificativ raportul Evangheliei cu privire la acest eveniment nu încurajează o astfel de ipoteză, din contră. De exemplu, ucenicii s-au adunat în noaptea

din duminica Paștelui „cu ușile încuiate” (Ioan 20, 19), pe cînd erau încă neîncrezători și confuzi în învierea Domnului (Luca 24, 11), nu pentru a celebra „Cina Domnului”, ci „de frica iudeilor” (Ioan 20, 19). Ioan ucenicul și vizionarul deși scria pe la sfîrșitul primului secol,³³ cînd se „credea că urmașii Domnului Hristos, creștinii celebrau Sfînta Cină duminică, nu face nici o referire la vreo masă pe care Domnul Hristos s-o fi luat-o cu ucenicii Săi în seara Paștelui. Lipsa acestui detaliu cu greu poate fi justificată, dacă masa din seara Paștelui era privită ca un punct vital, crucial de început al păzirii duminicii. Mai mult chiar, faptul că Ioan menționează o masă pe care Domnul Hristos a luat-o cu ucenicii Săi, într-o dimineață de la începutul săptămîinii pe malul lacului Galileii (Ioan 21, 13), faptul acesta sugerează cu putere că nu s-a atribuit nici o semnificație deosebită mesei luată de Domnul Hristos în noaptea Paștelui.³⁴

Este forțat greu de crezut că ucenicii cîșiderau cina din seara Paștelui ca fiind o „a doua instituție a Cinei Domnului”, atunci cînd Luca, singurul care ne vorbește despre această cină „nu face nici o mențiune”, așa cum reține C.S. Mosna despre o „fractio panis” adică o „frîngere a pîinii”.³⁵ De fapt ucenicii au dat Domnului Hristos „o bucată de pește fript și un fagure de miere. El le-a luat și a mîncat înaintea lor” (Luca 24, 42—43). Nu se face nici un fel de mențiune cu privire la pîine și vin, și nici la obișnuitul ritual al binecuvîntării. Ucenicii n-au primit atunci elementele componente ale împărtășirii (euharistiei) de la Domnul Hristos, ci ei i-au dat Lui o bucată de pește fript” (v. 42) și numai Domnul Hristos a mîncat atunci. De ce oare? Răspunsul îl avem în mod explicit în context (v. 36—41), unde Domnul Hristos întrebă (nu cere, pîine și vin) „aveți aici ceva de mîncare?” (v. 41), aceasta, pentru a asigura pe ucenici de realitatea fizică a învierii Sale corporale.³⁶

Menționarea arătării Domnului Hristos „opt zile mai tîrziu” (Ioan 20, 26) presupunînd-se a fi duminică următoare învierii Sale³⁷ cu greu poate sugera un model regulat de păzire a duminicii, deoarece Ioan personal explică motivul pentru care El S-a arătat și anume, faptul că ei stăteau sau se întîlneau de obicei, pentru o mutuală edificare. (Faptele 1, 14; 2, 1).

Arătările Domnului Hristos nu urmau o anumită schemă, Domnul a apărut unor persoane în mod individual, și S-a arătat unor grupe de oameni și nu numai duminică, ci în diferite alte zile, locuri și împrejurări. El S-a arătat de fapt unor persoane în mod individual, cum de exemplu lui Chifa (Petru) și Iacov (1 Cor. 15, 5, 7); S-a arătat celor doisprezece (v. 5) și unui grup de cinci sute de persoane (v.

6). Aceste întîlniri au avut loc, de exemplu, în timp ce erau laolaltă cu ușile încuiate de frica iudeilor (Ioan 20, 19, 26), în timp ce mergeau pe drumul spre Emaus (Luca 24, 13—35) sau în timp ce pescuiau pe lacul Galileii (Ioan 21, 1—14). Nu se poate reține o anume schemă care să fie în mod constant urmată în aceste arătări ale Domnului Hristos și care să justifice instituirea unei celebrări euharistice periodice în ziua de duminică. De fapt, numai cu cei doi ucenici la Emaus, Domnul Hristos „a luat pîinea, și după ce a rostit binecuvîntarea a frînt-o și le-a dat-o” (Luca 24, 30). Această ultimă ocazie se înfățișează asemenea celebrării Sfîntei Cine. Dar în realitate nu era decît o masă obișnuită în jurul unei mese simple la care Isus Hristos a fost invitat. Domnul Hristos a acceptat ospitalitatea celor doi ucenici și S-a așezat „la masă cu ei” (Luca 24, 30). După obiceiul Său, practică observată cînd era cu ucenicii, Domnul „a luat pîinea și după ce a rostit binecuvîntarea, a frînt-o” și le-a dat-o” (v. 30). Acest act, așa cum este explicat de către J. Behm, era de fapt „un simplu obicei și era o parte necesară a pregătirii pentru a lua masa împreună”.³⁸ Nu s-a servit nici un fel de vin și nici nu s-a cerut binecuvîntarea asupra lui deoarece masa a fost brusc întreruptă prin recunoașterea Domnului după felul cum „a frînt El pîinea” (v. 35; cf. 31).

A privi orice masă la care a luat parte Domnul Hristos cu ucenicii Săi după înviere ca o „doua instituție” a Cinei Domnului, ar veni în conflict cu declarația Domnului Hristos, angajamentul Său, pe care l-a făcut public cu ocazia instituirii orînduirii Sfîntei Cine cînd a zis: „Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Mat. 26, 29; cf. Marcu 14, 25; Luca 22, 18). Întrucît toți Evangheliștii sinoptici raportează în unanimitate această declarație a Domnului cum că nu Se va mai împărtăși de aceste elemente sfînte, împreună cu ucenicii Săi în această lume, cu greu am putea considera orice ocazie de a sta la masă cu Domnul Hristos, ca o reinstituire a Sfîntei Cine, fără a-L acuza și găsi vinovat pe Domnul Hristos de inconsecvență și contradicție.

În final, ar trebui să reținem că în conformitate cu Matei (28, 10) și Marcu (16, 7), arătările Domnului Hristos n-au avut loc la Ierusalim (așa cum menționează Luca și Ioan), ci în Galileea. Aceasta ne sugerează gîndul că, așa cum pe bună dreptate observă S.V. McCasland:

„Arătarea aceasta poate să fi avut loc cam zece zile mai tîrziu, după sărbătoarea Azimilor, așa cum se arată în fragmentele de încheiere ale „Epistolei lui Petru”. Dar dacă această ultimă arătare a fost duminică, ar fi foarte puțin proba-

bil ca să conțeze ca dovadă pentru păzirea duminicii, având în vedere modul accidental în care ea a avut loc".³⁹

În timp ce poate fi dificil să explicăm deosebirea în relatările Evangheliilor,⁴⁰ cu toate acestea, faptul că atât Matei cât și Marcu nu fac referire la nici un fel de masă, sau întâlnire a lui Hristos cu ucenicii Săi în duminica Paștelui, implică faptul că nu s-a dat vreo importanță deosebită mesei pe care Domnul Hristos a luat-o cu ucenicii Săi duminică noaptea după învierea Sa.

Cît despre arătările Domnului Hristos, în timp ce pe de o parte ele au avut darul să întărească înimile abătute ale ucenicilor cu privire la realitatea învierii lui Isus Hristos, pe de altă parte, cu greu pot fi considerate ca fiind dovezi ale unei comemorări săptămînale a învierii. Ele au avut loc în zile diferite, în locuri diferite și în împrejurări diferite. Iar în cazurile în care Isus Hristos a mîncat, El a luat parte la o masă obișnuită, servind o hrană obișnuită (de exemplu pește) și nu pentru a institui un serviciu euharistic de închinare duminică, ci pentru a demonstra realitatea învierii Sale corporale.

Note

²⁸ W. Rordorf, „Sunday”, pag. 221; P.K. Jewett, „Lord's Day”, pag. 64—67, adoptă și apără poziția lui Rordorf; de asemenea P. Massi, „La Domenica” pag. 40 C.S. Mosna, „Storia della Domenica” pag. 52—58, exclude posibilitatea că aparițiile Domnului Hristos au influențat originea duminicii, dar argumentează cum că ele au putut influența timpul tinerii și anume, în ceasurile serii.

²⁹ W. Rordorf, „Sunday” pag. 233;

³⁰ Idem, pag. 234;

³¹ Idem, pag. 233; Joseph A. Jungmann (fn. 1), pag. 21, vede de asemenea o relație cauzală între „Ziua Domnului” și „Cina Domnului”. cf. de asemenea Bernard Botte, „Les Denominations du Dimanche dans la tradition chretienne”, „Le Dimanche”, Lex Orandi 39, 1965, pag. 13;

³² Otto Betz, „Review of W. Rordorf Der Sonntag”, în JBL (1964); 835. Betz respinge astfel de ipoteză ca aceea a lui C.S. Mosna, deși face lucrul acesta într-un mod foarte blînd („Storia della Domenica”, pag. 52—58).

³³ Timpul cînd a fost scrisă cea de-a patra Evanghelie este în mod general așezat mai înainte de sfîrșitul primului secol, deoarece conform cu tradiția primei biserici, Ioan a trăit sub domnia lui Traian (Irineu „Impotriva Erezilor” 2, 25, 5; 3, 3, 4. Clement din Alexandria citat de către Eusebeiu, H.E. 3, 25, 5); cf. Alfred Wikenhauser, New Testament Introduction, pag. 319.

³⁴ Pacifico Massi, „La Domenica” pag. 40, mergînd pe terenul specu-

latiei, susține că apariția la lacul Tiberiada amintită de Ioan (21, 1—19) s-a petrecut de asemenea în prima zi a săptămîinii „a avut loc după o zi de odihnă (Ioan 21,1—3). Dacă am accepta o asemenea ipoteză care nu este cu totul imposibilă atunci, aceasta ar însemna că Petru și ceilalți apostoli au piecat într-o simbătă noaptea ca să pescuiască (să reținem că ei au petrecut toată noaptea pescuind — Ioan 21, 3), după ce s-au odihnit în Sabat. Pescuirea într-o zi de duminică cu greu poate să fie considerată ca o intenționată păzire a acelei zile.

³⁵ C.S. Mosna, „Storia della Domenica”, pag. 52.

³⁶ Fapte 10, 41 este un alt exemplu semnificativ unde faptul că Domnul Hristos a mîncat și a băut cu ucenicii Săi, este înfățișat ca o dovadă vitală a faptului că

Domnul Hristos n-a fost o... fantomă”.

³⁷ Expresia folosită în acest pasaj, „după opt zile” nu trebuie neapărat să însemne luni, deoarece era obiceiul să se socotească zilele în mod inclusiv, așa cum vom vedea mai departe (cap. IX) în legătură cu denumirea zilei a opta; cf. R.J. Floody „Scientific Basis of Sabbath and Sunday”, 1906, pag. 125—126.

³⁸ J. Bem. „Klao” TDNT III, pag. 728.

³⁹ S.V. McCasland (fn. 6) pag. 69

⁴⁰ Timpul în care Evanghelia lui Petru plează întoarcerea ucenicilor împreună cu Petru la marea Tiberiadei, după sărbătoarea ucenicilor (opt zile mai tîrziu) sugerează o posibilă soluție a celor două relatări divergente: cf. W. Rordorf, „Sunday” pag. 228.

EXEGET

Biblia și solia ei de pace

(urnare din cop. 1)

tă bunăstare implică stabilitatea relațiilor cu vecinii. În felul acesta, Ezechia, după mustrările pe care i le-a făcut Isaia, s-a îngrijorat pentru viitorul lui și a întrebat dacă în timpul vieții lui va fi pace și siguranță. A fi „în pace” nu înseamnă doar a nu avea război.

Nu va fi deci de mirare văzînd noțiunile de pace și de legămînt mult asociate. Nu poate fi pace decît atunci cînd a fost încheiat un legămînt statornic cu vecinii. De altfel, raportul dintre cele două cuvinte este ațit de strîns încît în acest context cuvîntul salom — pace — a devenit un termen oficial. Ruperea unui legămînt este înțeles de Isaia ca sfîrșitul păcii. Mai mult, legămîntul pe care Dumnezeu dorește să-l sigileze cu poporul Său este, pentru Isaia, un „legămînt de pace”.

Pacea divină. În virtutea acestei noțiuni de legămînt, Israel era pe deplin convins că pacea nu vine cu adevărat decît de la Domnul. Fiul lui Core a exprimat în mod magnific acest lucru în Psalmul 85, o veritabilă rugăciune pentru pace. Toată nădejdea unei păci desăvîrșite pămîntești rezidă în intențiile lui Dumnezeu de a mîntui pe poporul Său. „El vorbește de pace poporului Său și credincioșilor Săi (v. 3). Da-

că pacea a fost pierdută, dacă oamenii au văzut minia lui Dumnezeu, aceasta s-a datorat tot atitudinii lor. În consecință, restabilirea acestia ne reamintește că credincioșia se întînește cu bunătatea, iar „dreptatea și pacea se sîrută” (v. 10).

Cu alte cuvinte pentru creștin „nu este nici o nădejde de pace fără o reîntoarcere la Dumnezeu păcii, cu tot ce implică aceasta, în principal supunerea față de voia Sa. Acest lucru îl confirmă și Ps. 122. Dacă pelerinii se bucurau urcînd spre Ierusalim, dacă ei se rugau pentru pacea cetății lor (v. 6), aceasta se și realiza, deoarece ei vedeau deja așezate în mijlocul lor tronurile dreptății (v. 5). Pacea și dreptatea sînt nedespărțite, căci fac parte din caracterul lui Dumnezeu.

Pacea și dreptatea. Înțelesul cuvîntul șalom se pare că și-a atins punctul culminant al teologiei în unele cercuri ale profeților. De aceea, el a devenit atunci centrul unor controverse amare între profeți. Aceasta pentru că și profeții cei falși s-au ridicat pentru a vesti pacea. Dar Mica, Ieremia, Ezechiel și alții li s-au împotrivit cu înverșunare. „Ei leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului meu zicînd: „Pace, pace! Și totuși nu este pace”. (Ier. 6, 14). Fiecare dintre ei își pro-

punea în teorie reclădirea zidurilor Ierusalimului spre a face din el o insulă a păcii. Dar Ziua Domnului urma să vină și să nimicească zidurile cetății împreună cu toți prorocii falși ai lui Israel, „care proorocească asupra Ierusalimului și care au vedenii de pace asupra lui, când nu este pace”. (Ezec. 13, 16).

Minciunile prorocilor falși, la drept vorbind, nu proveneauă din faptul că prooroceau pacea, deoarece atât Ieremia cit și Ezechiel au vestit-o ei înșiși, dar în alte împrejurări. Acestea își aveau originea în faptul că ei treceau cu vederea păcatele poporului, căci nu introduceau în solia lor de pace și o chemare pentru întoarcerea la Dumnezeu. Erau cu totul neputincioși să interpreteze aspectul dezolant al scenei adevărate în termenii judecării ce se apropia cu pași repezi.

Pacea nu se poate instaura decât în dreptate, iar dreptatea vine de sus; puțini sînt însă aceia care vor să se conformeze voinței lui Dumnezeu.

Pacea și escatologia. Într-un alt context pacea va lua un caracter escatologic și mesianic. Pentru situația dramatică a lumii noastre trebuie o soluție radicală. Iată de ce Dumnezeu își propune să încheie cu poporul Său un legământ nou, un legământ de pace (Ezec. 4, 25; 37, 26). „Popoarele își vor face din săbii fiare de plug și se vor duce la casa. Dumnezeului lui Iacob ca să-i învețe căile Sale” (Is. 2, 4—6). Dacă totuși nu este pace pentru păcătoși, Dumnezeu va da o măsură îndoită acelor pe care îi vîndecă, pentru că Se angajează să-i călăuzească din pricina pocăinței lor. Apoi, Mesia va veni umil, călare pe un asin. El va vesti popoarelor pacea (Zah. 8, 8—10). Îl vor numi Domn al păcii (Is. 9, 5), deoarece va da o pace fără sfîrșit tronului lui David (Is. 9, 6).

Astfel, numai poporul Său putea aprecia soluția divină, iar Dumnezeu urma să distruagă carele de război ale lui Efraim și caii Ierusalimului prin intervenția lui Mesia (Zah. 9, 10).

Pacea în Noul Testament

Fiind răspîndit în mod egal în Noul Testament, cuvîntul pace (eirini) este folosit de 91 de ori. Contrar cu ceea ce ar putea gândi cineva, folosirea cuvîntului în sens de pace interioară, pace sufletească nu apare decît foarte rar, precum în Rom. 15, 3 într-o salutare obișnuită a apostolului Pavel: „Dumnezeul nădejzii să vă umple inimile de toată bucuria și de toată pacea”. Aici, termenul subînțelege mult mai mult decît serenitatea stoicilor sau indiferența în fața încercărilor. Dar nu este vorba de pacea aceea interioară și spirituală, care susține pe credincios să depășească suferințele, asemenea unui fahir care merge nepăsător pe un pat de jăratic. Pacea despre care vorbește Noul Testament se definește îndeosebi ca fiind o stare binecunoscută și experimentată de cel mîntuit.

Atunci cînd Isus declară în Ioan 14, 27: „Vă dau pacea Mea”, el nu înțelege acea pace pe care lumea din impulsul Său o putea oferi și pe care filozofii o realizau aparent prin disciplinarea interioară. Nu este vorba nici de pacea, bunăstarea din Vechiul Testament, ci de mîntuirea pe care Isus o dă. Pacea lui Isus nu îndepărtează necazurile din lume (Ioan 16, 33). Cu siguranță că din această, noțiunea păcii sociale, a fericirii, a prosperității nu lipsese. Dacă Ierusalimul a cunoscut războiul, lucrul acesta se datora faptului că n-a primit pe Isus (Luca 19, 42—43). Iar dacă Corintul trăia în dezordine și suferea de răzvrătirile care decurg din aceasta, se datora faptului că el nu s-a alipit de Dumnezeul păcii (1 Cor. 14, 33). Astfel, pacea lui Hristos este fundamentul, este acea simțire care vine din certitudinea mîntuirii.

Pacea și mîntuirea. Cînd ingerii au cîntat pe cîmpurile Betleemului, au făcut aceasta deoarece în ziua aceea S-a născut Domnul păcii, Mîntuitorul. El a venit să aducă pacea pe pămînt și să-și arate bunătatea față de oameni (Luca 2,

11—14). Reluînd cîntarea acelor ingeri, apostolii vor vesti și ei Evanghelia păcii (Efes. 6, 15), această veste bună a împăcării și a intrării la Tatăl (Efes. 2, 16—18). Isus a dărînat zidul de despărțire ridicat de oameni între ei. El a înlăturat mentalitatea că Legea este un mijloc de mîntuire și cu aceasta a făcut fără valoare dreptatea proprie a păcătoșului. De atunci înainte toți urmau să fie beneficiari ai împăcării pe care Dumnezeu a oferit-o prin îndreptățirea prin credință (Rom. 5, 11).

Adresîndu-se credincioșilor din Roma, apostolul Pavel scria: „Dacă atunci cînd eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin viața lui”. (Rom. 5, 10).

În felul acesta, el exprimă magnific prin două sinonime toată esența cuvîntului pace, împăcare și mîntuire. Pacea are un caracter profund teleologic și soteriologic. Ea este un dar divin într-o lume în care persoana lui Isus aduce cu ea, în același timp, acceptarea păcii (Luca 10, 5—6) sau despărțirea (Mat. 10, 34). Acest caracter contradictoriu al păcii Domnului Hristos o leagă de simțămîntul nădejdei atât pentru trecut cît și pentru viitor. Ea constituie un valoros dar escatologic.

Pacea și escatologia. Pacea Domnului Hristos aparține lumii celei noi. Aceasta reiese din cele spuse de apostolul Pavel în Rom. 8, 6: „Umblarea după lucrurile firii pămîntești este moarte, pe cînd umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace”. Foerster, comentînd acest verset, scria pe bună dreptate: „Așa cum viața și moartea sînt moduri de existență care vor fi descoperite escatologic, la fel este și cu pacea”.

Pacea este starea normală a făpturii celei noi pe care apostolul o înțelegea prin credință. În așteptarea veșniciei, credinciosul este chemat să trăiască deja de pe acum în lumea cea nouă (2 Petru 3, 14), care

va veni atunci cind „Dumnezeu al păcii va zdrobi pe Satana sub picioarele Sale” (Rom. 16, 20). În perspectiva revenirii Domnului Isus Hristos, acest Dumnezeu al păcii îl sfințește pe deplin corp, suflet și spirit (1 Tes. 5, 23).

Astfel deci, „pacea nu este aceea a sufletului, care și ea este rezultatul harului, ci mîntuirea deplină a omului, care vine de la Dumnezeu”. Este noua făptură de pe acum realizată, înțeleasă prin credință.

Lucrarea de împăcare. Creștinul nu trăiește singur. Planul de Mîntuire este universal, avînd efect asupra tuturor păcătoșilor. Dacă cel credincios nu caută pacea în lucrurile lumii, ci în înțelepciunea de sus care este pașnică (Iac. 3, 17—18), el o caută împreună (gr. meta) cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată (2 Tim. 2, 22; Ebr. 12, 14). Pacea lui nu poate rămîne fără efect. Ea radiază, strălucește se propagă.

În sinul familiei lui, mai întîi, el trăiește în pace pentru mîntuirea alor săi (1 Cor. 7, 15—16), după aceea în biserică unde aleargă nu numai după ce contribuie la înțelegere, ci și la zidire (Rom. 14, 17—19). Atît cît depinde de el, trăiește în pace cu toți, mergînd pînă acolo încît vrăjmașul este făcut să se împărtășească de bunurile pe care i le-a dat Domnul (Rom. 12, 18—19).

În sfîrșit, îndeplinind în Numele lui Hristos o lucrare preoțească în favoarea celor mari ai lumii, el se roagă pentru o pace a cărei existență trebuie să ajute ca toți oamenii să ajungă la cunoștința adevărului (1 Tim. 2, 16). În exercitarea acestei slujbe, cu multe fațete, credinciosul cunoaște fericirea acelor care fac pacea (Mat. 5, 9).

Făcătorii de pace. Termenul gree eirigonios, făcător de pace, nu apare decît în fericirile Domnului Hristos, raportate de Matei. Este important să-i cunoaștem însemnătatea. În primul rînd, acest cuvînt slujea în lumea greacă pentru a desemna un șef puternic, care știa să impună pacea cu ajutorul armelor. De pildă, împăratul Co-

modus despre care nu se știa de ce purta acest nume, deoarece s-a făcut celebru prin cruzimile lui, era numit „pacificatorul”.

În fericirile Mîntuitorului, pacificatori sînt numiți fiii lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că lucrarea lor este inspirată din aceea a lui Dumnezeu, care cheamă pe toți la împăcare. Dumnezeu al păcii a vrut prin Isus Hristos „să împăce pe toți cu Sine, prin El, atît ce este pe pămînt cît și ce este în ceruri, făcînd pace prin singele crucii Lui” (Col. 1, 20). Pacificatorul îndeplinește funcția de trimis al lui Hristos, rugînd fierbinte pe oameni să se împăce cu Dumnezeu (2 Cor. 5, 20). Acest sens este confirmat și în Efeseni 2, 15, unde apostolul Pavel declară că Isus a realizat pacea. El a făcut o lucrare de împăcare, distrugînd vrăjmașia.

Astfel, înțelepciunea de jos este firească. Pizma și duhul de ceartă produc tulburare și tot felul de fapte rele. Dar, așa cum bine zice apostolul Iacob, „înțelepciunea care vine de sus este mai întîi curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de rodiri bune, fără părtinire și nefățarnică. Roadă neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iac. 3, 13).

Concluzii

În miturile antice de origine păgînă, războaiele își găseau justificarea la aceia care se împotriveau zeilor. Din aceste speculații, a rezultat ideea că războiul este un proces sacru necesar vieții divine. Aceste mituri au condus la concepția că progresul omenirii nu se poate realiza decît prin război sau prin revoluție sîngerouă.

În opoziție cu toate acestea, teologia ebraică apăsă ca o teologie a păcii. Pentru ea concepția divină se rezuma în acest strigăt venit de sus, de la Dumnezeu: „Oprîți-vă și să știți că Eu sînt Dumnezeu” (Ps. 46). Solia divină adresată oamenilor este o chemare la pace.

Concepția că biserica dispune de ea însăși joacă un rol fundamental în relațiile pe care ea le întreține cu lumea. Bi-

serica adventistă se socotește ca o grupare care cheamă creștinătatea să iasă din Babilon (păcat). În lumina unei apropiate reveniri a lui Isus, ea nu se simte implicată în problemele politice ale lumii, ci dorește să fie de folos societății, oamenilor, aproapelui. Ea nu-și asumă mai puțin răspunderea și cheamă pe oameni la pocăință, la întoarcere și la mîntuire, străduindu-se să aibă înaintea oamenilor o conduită ireproșabilă, care să se lase schimbați de solia ei, rugîndu-se cu credință și crezînd că rugăciunile ei au un mai mare efect decît declarațiile, ajutoarele financiare sau hotărîrile pentru realizarea unei schimbări. Ea îndeplinește astfel o lucrare de ajutorare și prevedere socială față de toate nevoile lumii. Și ca o expresie a acestei realități escatologice, pămîntul Sabatului este o sinteză a însăși soliei pe care ea o transmite.

Într-un cuvînt, biserica adventistă lucrează pentru pace cînd se achită de răspunderile ei după porunca iubirii lui Dumnezeu atît față de El cît și față de aproapele. În această atitudine a sa are ca model pe Insuși Isus, care avea pe Dumnezeu ca singură valoare absolută. Dacă cineva care primește învățătura unui rați renunță liber și de bună voie la dreptul de replică, el renunță prin aceasta la orice manifestare de apărare, aceasta fiind un pas către pace. Biserica nu ia în considerație grupe, ci indivizi și nevoile lor spirituale. Asupra problemelor politice tăcerea este pentru ea elocventă; caracterul ei îi cere să nu vorbească neînțelegeri.

Ea prezintă, deci, lumii o solie de împăcare. Trecînd în revistă diferențele interpretări ale cuvîntului pace în Sfînta Scriptură, reiese faptul că pentru credincios, izvorul păcii este în Dumnezeu.

Solia bisericii va fi deci o solie de împăcare, o invitație de întoarcere către Dumnezeu ale cărui sfaturi dau odihna cea adevărată și PACEA.

Redacția

„Incolo, ce se cere de la ISPRAVNICI, este ca fiecare să fie găsit CREDINCIOS în lucrul încredințat lui“ (1Cor. 4,2)

De regulă, atunci când vorbim despre credincioșia ispravniciei noastre, avem în vedere partea ce se cuvine lui Dumnezeu din cele ce avem, zecimea și darurile noastre, care se cuprind în planul lui Dumnezeu pentru susținerea și promovarea lucrării Sale. Și este numai drept să fie așa, pentru că „Dumnezeu a făcut ca vestirea Evangheliei să fie dependentă de... darurile poporului Său“ (FA 74).

De data aceasta am dori să punem în atenția noastră partea cealaltă a acestei probleme și anume credincioșia în minuirea acestor fonduri ale bisericii. Problema răspunderii noastre ca administratori ai bunurilor lui Dumnezeu este foarte vastă și cuprinde multe aspecte ale vieții și experienței creștine.

Este o cerință sfântă aceea de a se da pe față cea mai strictă credincioșie în minuirea fondurilor bisericii. Cuvîntul inspirat spune referitor la această problemă :

„Membrii bisericii (inclusiv slujbași bisericii — n. tr.) sînt chemați să contribuie cu bucurie pentru susținerea lucrării lui Dumnezeu... Dar este de datoria aceluia care lucrează cu Cuvîntul și Învățătura să dea pe față un sacrificiu asemănător. O răspundere solemnă stă asupra aceluia care... administrează mijloacele din tezaurul lui Dumnezeu“ (GW 454).

„Acei cărora li s-a încredințat minuirea mijloacelor financiare... nu trebuie să-și îngăduie nici o neglijență în minuirea și cheltuirea lor. Tot ceea ce este în legătură cu finanțele (bisericii n. tr.)... trebuie să fie făcut în mod desăvîrșit clar, drept și sfînt. Trebuie urmată cu strictețe calea Domnului, deși aceasta ar putea să nu fie în armonie cu calea omului (FE 510).

„Stringerea și minuirea fondurilor pentru lucrarea lui Dumnezeu este o răspundere sfîntă“ (Church Manual, Ed. 1981, p. 212).

ISPRAVNICI CREDINCIOȘI

„Finanțele bisericii trebuie să fie minuite în mod convenit de către bărbați (și femei n. tr.) pricepuți pentru această lucrare“ (7 T 255).

În multe alte ocazii cuvîntul inspirat ne atrage atenția asupra îndeplinirii cu credincioșie a ispravniciei noastre, subliniind faptul că atît manifestarea acestei credincioșii în a da ceea ce este al lui Dumnezeu, cît și în minuirea acestor fonduri este legată și acționează — fără îndoială — asupra experienței noastre creștine, fiind în același timp și un barometru al experienței noastre cu Dumnezeu. Ascultarea noastră față de cerințele lui Dumnezeu situează această lucrare și răspundere a noastră ca administratori ai mijloacelor lui Dumnezeu, pe o înaltă poziție spirituală.

„Dumnezeu dorește ca toți administratorii Lui să să țină exact de rînduiri date de El“ (1 SM 248).

Problema credincioșiei în minuirea fondurilor bisericii ne-a răscolit sufletele cînd un iubit frate din una din comunitățile noastre, cu o sinceră preocupare ne împărtășea temerea sa, cum că unii „administratori“ ai mijloacelor financiare ale bisericii consideră că ei pot opera în ele după bunul lor plac ; că oricine poate dispune de modul în care sumele strînse pot fi folosite.

Pentru răspunderea ce ne revine înaintea lui Dumnezeu și a bisericii, ne facem datoria de a face un apel străruit la toți factorii bisericii ce au contingență cu minuirea mijloacelor financiare ale Cultului, să nu-și îngăduie nici o abatere de la rînduiriile cele sfînte ale bisericii. În Vechiul Testament cei ce minuiu obiectele sanctuarului din pustie cînd îl transportau de la un loc la altul, trebuia să fie foarte atenți cum umblau „ca să nu moară“ (Num. 4, 20 u.p.).

Comitetul financiar al comunității, pastorul, prezbiterul de serviciu și diaconul administrativ care se

ocupă de minuirea sumelor și trimiterea lor la Conferință, trebuie să fie foarte atenți ca să nu-și îngăduie nici o abatere de la rinduielile stabilite în modalitatea de stringere, înregistrare și trimitere a sumelor la Conferință. Conform instrucțiunilor nr. 321/1973 comitetul financiar nu are dreptul să stabilească el cîte anume din darurile strînse sînt zecimi și daruri și cît este contribuția pentru locașul de închinare așa cum greșit încă se mai procedează în unele comunități. Tot ceea ce este pus în plic, este zecime și daruri, dacă nu există cumva o specificație expresă. Restul ce este în afara plicurilor, în coș, este contribuția pentru întreținerea locașului. Este o obligativitate expresă ca pastorul sau prezbitul care are obligația de a asista la minuirea sumelor să nu aibă nici o contribuție la numărarea banilor. Ei nu pun mîna pe bani. După ce comitetul financiar termină, completează borderoul respectiv și întocmește cuvenitul proces-verbal, ei contrasemnează după ce bineînțeles verifică. Nu are nimeni dreptul să dispună ca din sumele strînse în adunare să se dirijeze o parte din ele pentru alte lucrări. Tot ceea ce se stringe la colectă, se înregistrează și se trimite la Conferință unde, pe bază de bugete se distribuie pentru nevoile lucrării.

Prin Hot. nr. 14 din P.V. nr. 4 din 22 ian. 1986, Comitetul Uniunii de Conferințe preocupat de aspectele solemne și pline de răspundere ale acestei probleme, a hotărît ca „în eventualitatea dovedirii că cineva și-a însușit din sumele colectate, fapt de necrezut, aceasta se șocotește drept necredincioșie față de principiile și bunurile Bisericii“ și se tratează ca atare.

Șoptirile unora că banii stau la bancă, că li se dă altă destinație etc, au făcut ca două din cele patru Conferințe ale Uniunii noastre (în exercițiul anilor 1984 și 1985) să nu poată să-și onoreze prevederile bugetare, nici chiar salariile angajaților, dacă n-ar fi intervenit Uniunea pentru a le ajuta.

Manualul Comunității spune categoric: „Canalul care colectează aceste fonduri, pornește de la fiecare credincios, merge la comunitatea din care face parte credinciosul și apoi mai departe, pe căile stabilite, la Conferință, Uniuni și celelalte instituții ale Cultului și „prin bugete“ înapoi la comunități și și pentru celelalte nevoi ale bisericii“ (Church Manual, Ed. 1981, p. 212).

„Practica Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, este aceea că zecimea noastră să fie dată în comunitatea din care facem parte, cu ocazia stringerii ei, în Sabat dimineața, în partea a doua a serviciului divin... Orice abatere de la această regulă este o încălcare flagrantă a rinduielilor stabilite în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea“ (Organizația în Biserica A.Z.S. p. 314).

„Experiența anilor, de la începutul acestei biserici și pînă astăzi, a dovedit că membrii, credincioșii a-

cestei biserici au dat cu generozitate și credincioșie zecimile și darurile lor bogate pe căile recunoscute de biserică, cu satisfacția faptului că întregul cîmp s-a împărțit de binefacerile acestei dărnicii“. Nimeni n-ar trebui să minuiască fondurile bisericii după bunul său plac. Să nu uite că nu este decît un ispravnic și ceea ce se cere de la el, este DE A FI GĂSIT CREDINCIOS ÎN LUCRUL ÎNCREDINȚAT LUI“ (1 Cor. 4, 2).

„Cei care se află în poziții de încredere ar trebui să privească mijloacele pe care le minuiesc, ca mijloace ale lui Dumnezeu și să le folosească într-un mod economic... Trebuie să se dea socoteală pentru fiecare bănuș cheltuit. Mijloacele lui Dumnezeu trebuie să fie folosite la timpul potrivit, în locul potrivit (și pentru lucrarea potrivită n. tr.) pentru ca să fie o binecuvîntare (și nu un blestem n.tr.) și în același timp o pildă de felul în care lucrează El, în armonie, cu principiile de echitate, justiție și neprihănire“ (MM 165).

„Dumnezeu cheamă bărbați (și femei n. tr.) care să poată privi înainte și să aibă viziunea lucrării ce trebuie să fie făcută și care pot să acționeze ca niște financiari credincioși, bărbați (și femei n. tr.) care să stea neclintii, ca stîncă la principii... în orice împrejurare“ (6 T 80).

Conceptul de administratori ai bunurilor lui Dumnezeu trebuie să aibă un înțeles clar în mintea și inima copiilor și slujitorilor lui Dumnezeu. O înțelegere perfectă și o împlinire desăvîrșită a acestor obligații vor avea darul să ne transforme în conlucrători credincioși cu Hristos, pentru mintuirea tuturor, aceasta fiind una din căile lui Dumnezeu pentru dezvoltarea lucrării Sale.

Este de datoria și răspunderea pastorului ca administrarea mijloacelor financiare ale Cultului, ai căror slujitori sînt să urmeze calea stabilită de organizația bisericii și sfaturile Spiritului Profetic. Nu există nici un motiv care să permită abaterea de la aceste rinduieli sfinte.

Ne facem datoria solemnă de a avertiza și de a cere în Numele Domnului ca toți să luăm seama cu multă grijă ca nu cumva spiritul lui Acan să pună stăpînire pe inima cuiva astfel ca binecuvîntarea și prezența lui Dumnezeu să nu se mai poată manifesta în mijlocul nostru.

De aceea chemăm întreaga frățietate la o reînnoire a noastră și a bunurilor noastre Domnului și la o veghere neabătută ca nu cumva practicile lui Nadab și Abihu să aducă nimicire și pierderi spirituale ireparabile.

„Ferice de robul acela, pe care stăpînul său, la venirea lui, îl va găsi făcînd așa“ (Mat. 24, 26).

„Încolo, ce se cere de la ispravnic, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“ (1 Cor. 4, 2).

Comitetul Uniunii.

PASTORUL ȘI PREDICA SA

de Nicolae POPESCU

„Dar omul fără prihană își îmbunătățește calea“
Prov. 21, 29 u.p.

In viață, calea unui pastor al Evangheliei este predicarea. Aceasta este preocuparea lui de căpetenie. De aici vine și numele său de predicator. O mare parte a timpului său trebuie consacrat acestei activități. Ea trebuie să fie făcută cu pasiune. Inima lui trebuie angajată total în această lucrare având în vedere faptul că de această lucrare, de felul cum este făcută ea, depinde mult, depinzând interese veșnice (Ezech. 33, 7—11).

Astfel dar, pastorul, ca „om neprihănit“, „și îmbunătățește calea“. A îmbunătăți înseamnă a face mai bun, „a face mai bine“. „a mări valoarea“, „a folosi bine“. „a te folosi bine de“. Cu această ocazie vom încerca a pune la dispoziție un mic ajutor, un stimul pentru ca fiecare să putem realiza o îmbunătățire a căii noastre comune — predicarea. Toți avem nevoie de o îmbunătățire, probabil nu în aceleași domenii sau moduri. De aceea, ne vom strădui să ne ocupăm de reguli generale, care să ne influențeze în anumite privințe, oferindu-ne linii directoare practice pentru începători cit și pentru cei mai avansați, dar mai puțin pentru experți în materie.

Aceasta presupune recunoașterea unor realități. De ce este necesară îmbunătățirea predicii? De ce dorim noi îmbunătățirea? Vrem doar să impresionăm pe membri, pe ascultătorii noștri? Pentru că dorim să trăim pe măsura reputației noastre; pentru a corespunde cerințelor profesionale? Sau pentru slava Evangheliei? Este posibil ca pentru unii îmbunătățirea să fie concentrată asupra unui fel de egocentrism sfințit, în care se frământă un spirit obsedant pentru a fi mai buni, mai interesați, mai dinamici, mai la subiect etc... Preocuparea pentru performanțe animate mai mult de modul în care apar în ochii ascultătorilor, decât de a fi mai eficienți în atingerea inimilor, este fără valoare spirituală. Noi avem de comunicat adevăruri cutremurătoare, fâgăduințe minunate, mângâieri ale unui Cuvânt viu. Toate acestea sînt necesare celor ce sînt apăsați de povara păcatului, de sentimentul culpabilității, de apăsarea prejudecăților, miniei, inutilității sau urii față de bine.

De asemenea este necesar să se accepte că predicarea noastră poate fi mai bună și că noi jucăm un rol important în îmbunătățirea ei. Secretul acestei îmbunătățiri este la noi. Dar posibilitatea îmbunătățirii începe prin a fi mai sinceri cu noi însine. Pentru unii, a fi suficient de sincer înseamnă să admiti că o mare parte din timpul petrecut în a face lucruri importante este o scuză de la truda și ăscușința pregătirii predicii. Pentru alții, înseamnă a admite că ne aflăm în categoria aceluia care își simt marea lor nesiguranță și nimicnicie atunci cînd sîntem la amvon, ori s-ar putea admite că lipsa răspunsului din partea comunității se datorește lipsei unei proclamații directe a soliei, așa cum a fost pe vremea lui Ilie.

Odată cu aceste recunoașteri este necesară munca, exercițiul, munca sîrguincioasă. Este nevoie de o ilustrație și o avem în exemplificarea pregătirii schiurilor pentru o competiție de coborîre. Schiurile se ceruiesc și se luștruiesc cu mare precizie, dar se da timp suficient, doar pentru cîteva zeci de secunde pentru coborîre.

În lumina cerințelor unei optime slujiri la amvon, să reamintim cu această ocazie doar cîte ceva din ceea ce ne poate face în stare a ne îmbunătăți predicarea:

A te întoarce înapoi la lucrările de bază

Mai întii, este bine să ne întoarcem la lucrările de bază, înapoi la anumite lucruri despre care avem impresia că sîntem bine familiarizați cu ele. Probabil cel mai bun punct de plecare este să încercăm a ne concentra atenția asupra **teologiei predicării**. Trebuie să existe sinceritate cu privire la ceea ce este predicarea și ceea ce credem noi că este. Primul pas în acest proces de îmbunătățire este să reflectăm asupra teologiei predicării. Dacă predicarea este doar o vorbire în public despre un subiect religios cu scopul de a instrui și a convinge, atunci omiletica ar trebui să se concentreze în exclusivitate asupra teoriei comunicării și a dezvoltării și șlefuirii tehnicilor retorice.

Dar dacă predicarea este, de fapt, un mijloc prin care acționează și vorbește Dumnezeu, atunci noi trebuie să concepem predicarea în termeni teologici, adică trebuie să avem o **teologie a predicării**, nu doar o **teologie spre a predica**.

Este necesară o teologie a predicării? Dacă da, pentru care motiv?

1. Pentru a stabili locul predicării în ierarhia priorităților și a valorilor care guvernează practica pastorală, adică pentru a stabili cît timp și ce eforturi trebuie afectate pregătirii predicii.

2. Pentru a dezvolta și evalua metodologia omiletică; spre exemplu, cum ar trebui să acționeze Biblia în predică.

3. Pentru a conduce și evalua obiectivul și practica în expunerea predicii. Pentru a stabili contribuția teoriei comunicării. Pentru a preîntîmpina stereotipul nu doar de dragul modelului retoric. Să nu uităm că „predicatorul nu este nici negustor, nici actor de circ“.

4. Pentru a stabili criteriile după care urmează să fie judecată predicarea. Ce înseamnă o predică bună? După ce crierii va aprecia aceasta pastorul sau comunitatea?

5. Pentru a înțelege locul predicării în contextul închinării laolaltă. Dincolo de înțelegerea teologică atît a predicării cît și a închinării, predica devine ușor „principalul eveniment“ față de care orice altceva devine „pregătitor“. Predicatorul devine un executant și comunitatea un auditoriu.

Sugestii cu privire la unele elemente ale teologiei predicării

1. A fi în concordanță cu faptul credinței și practicii din Noul Testament. Bisericii din Noul Testament i s-a dat o sarcină — de a predica Evanghelia și de a face ucenici. Este clar că în Noul Testament este mijlocul principal prin care biserica a căutat să îndeplinească această misiune.

Principalele cuvinte din Noul Testament pentru predicare sînt: **kerusein, euaggelizesthai, kataggelein**. Ele conțin în prim-plan ideea de acțiune, mișcare, proces.

Ceva se întîmpla în predicarea Noului Testament. Textul din Evrei 4, 12 se referă la experiența apostolilor, și anume că Dumnezeu continuă să vorbească prin cuvîntul predicării lor. În acest sens, avem cele revelate în cuvintele: „De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci cînd ați primit Cuvîntul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvîntul oamenilor, ci așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvîntul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți“ (1 Tes. 2, 13).

„Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămîntă care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne veac“.

„Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvîntul Domnului rămîne în veac. Și acesta este Cuvîntul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelia“ (1 Petru 1, 23—25).

„El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii voastră celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape“ (Efez. 2, 17).

„Și toate lucrurile acestea sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării: că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar sîntem trimiși imputerniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Impăcați-vă cu Dumnezeu!“ (2 Cor. 5, 18—20).

Obiectivul central sau ținta predicării apare cel mai bine în Epistola către Romani: „Ce zice ea deci? Cuvîntul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta. Și cuvîntul acesta este cuvîntul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mîntuire, după cum spune Scriptura: „Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine“. În adevăr, nu este nici o deosebire între iudeu și grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mîntuit“. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sînt trimiși? După cum este scris: „Cît de frumoase sînt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!“ Dar nu toți au ascultat de Evanghelia. Căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră“ Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Hristos“ (Rom. 10, 8—17).

Predicarea este metoda rînduită de Dumnezeu sau instrumentul de a aduce pe oameni la ascultarea credinței.

Hristos este solia lui Dumnezeu.

Predicarea este mijlocul sau vehiculul.

Credința (în sensul Noului Testament) este rezultatul.

Predicarea nu este doar a relata despre ceva sau a proclama ceva ce a avut loc cu mult timp în urmă. Este o parte a activității mîntuitoare a lui Dumnezeu acum. Prin predicare mîntuirea lui Dumnezeu în Hristos continuă. „Evanghelia reverberează“.

Dar a fost oare predicarea numai atunci cînd cea mai bună metodă de comunicare accesibilă, metodă ce urma să fie înlocuită de mijloace mai bune acum — de exemplu mijlocul de comunicare electronic?

2. O teologie a predicării trebuie ancorată în doctrina biblică cu privire la Dumnezeu și om și în felul în care Dumnezeu procedează cu noi în lucrarea Lui de mîntuire. În tradiția iudeo-creștină „Cuvîntul“ lui Dumnezeu are importanță ca mijloc pentru relații personale.

Dar verbirea nu este singura cale de a transmite adevărul de la o persoană la alta. Ea este superioară tuturor celorlalte mijloace drept căi pentru relații personale, pentru că „mijloacele rînduite de Dumnezeu pentru salvarea sufletelor sînt prin „nebulina propovăduirii crucii“ (5 T 300 — 1 Cor. 1, 21).

3. Gîndește-te la predicare ca fiind sacramentală.

Aceasta este o perspectivă din care diferitele elemente în predicare — spre exemplu Scriptura, Duhul Sfînt, Cuvîntul predicat, predicatorul și comunitatea care ascultă — pot fi toate văzute într-o interrelație dinamică și în contextul prezenței vii a lui Isus Hristos în predicare.

Prin sacramental, înțelegem că cuvintele din verbirea de zi cu zi ale muritorului de rînd devin mijloacele necesare pentru comunicarea Cuvîntului lui Hristos cel viu. Nu înseamnă că gîndurile și cuvintele predicatorului devin ale lui Hristos, ci că gîndurile și cuvintele lui Hristos pot deveni ale predicatorului atunci cînd este fidel Scripturii.

4. O asemenea teologie a predicării are tangență cu doctrina revelației. Dezbaterile actuale cu privire la acest subiect par să fie într-un impas fără ieșire, ori-ori, adică ori revelația ca propozițională, ori ca autodescoperire. De ce nu ar cuprinde ambele? Omiletica adventistă trebuie să includă examinarea a ceea ce Dumnezeu a făcut și a spus (propozițional) și convingerea că Dumnezeu S-a descoperit pe Sine în prezent, adică există „un „așa zice Domnul“ aici și acum.

5. Înțelegînd predicarea-intrupare.

Predicatorul servește ca un mijloc uman viu și esențial prin care Dumnezeu acționează în predicare. Există un sens important în care Cuvîntul devine trup în predicator.

Pastorul îndeplinește un rol necesar ce implică înțelegerea lui ființă în a da o formă anumită și a întru-chipa solia lui Dumnezeu pentru un timp, localitate și comunitate anume.

Acest concept oferă acel punct de intersecție necesar de mult timp, dintre obiectivele teologice și comunicații.

6. O teologie a predicării trebuie elaborată în armonie cu o teologie a închinării.

a) Inițiată de Dumnezeu — autodescoperirea lui Dumnezeu în actul din Cuvîntul revelator.

b) Răspunsul față de Dumnezeu. Ne închinăm din cauza a ceea ce Dumnezeu a făcut deja și nu pentru a-L determina să facă...

c) Relația — cu familia lui Dumnezeu și cu lumea în misiune. Predica poate fi înțeleasă în legătură cu oricare dintre cele trei „părți“ ale acestei simfonii.

a) Drept cuvînt de la Dumnezeu ce inițiază închinarea

b) Drept cuvînt al poporului lui Dumnezeu într-un act comun de a căuta să audă Cuvîntul Lui și astfel ca oferind o ascultare supusă.

c) Drept pregătire a poporului lui Dumnezeu pentru misiune pe măsură ce Cuvîntul lui Dumnezeu se adresează prin ei lumii.

In rezumat :

O asemenea teologie a predicării pune în discuție :

1) Ideea că predicarea este cuvîntul omului despre Dumnezeu, adică un discurs pe o temă religioasă.

2) Că predicarea este în primul rînd interpretarea și aplicarea Scripturii.

3) Că predicarea este doar un mijloc pentru a atinge un scop, adică modul în care realizezi un obiectiv, avansezi un program — inspiri și instruiesti comunitatea etc.

4) Că predicarea este acțiunea predicatorului avînd-L pe Dumnezeu ca obiect.

În teologia predicării sugerată aici, Dumnezeu este Cel care acționează prin predicatori.

Dumnezeu a găsit de cuvînt să-și ofere Cuvîntul Său ca o colaborare strălucitoare și permanentă dintre Sine și om, dintre Sine și omul iudeu pe de o parte, și dintre Sine și omul creștin pe de altă parte. De aceea a creat un principiu pentru unirea într-una a Sa și a corpului Său, omul. Astfel a creat Biblia : prin colaborare.

Leander Keck, profesor de Noul Testament, a scris o carte intitulată : „Luînd Biblia în serios“. Pe la jumătatea eseului său, profesorul Keck spune :

„Adevăratul dinamism al Bibliei se află în mod normal latent pînă în momentul în care îi prezentăm întrebări de bază. Adevărata ei putere se descoperă atunci cînd o luăm în serios, pentru a ne învăța ce are ea de spus la întrebările noastre și cînd acceptăm riscul ca întrebările noastre să fie abordate într-un mod neașteptat. Această abordare necesită a merge dincolo de a o citi ca pe o simplă carte ; ea cere s-o citim așa încît scriitorul și cititorul să se adreseze unul altuia“.

Intenția profesorului Keck este de a face pe ascultătorii săi „să încerce să înțeleagă Biblia din interior, pe cît posibil în termenii ei proprii“. El recomandă citirea fără întrerupere a Bibliei, așa încît respectivii scriitori ai Bibliei să poată, de fapt, să ne înțîlnească acolo unde sîntem noi astăzi.

O recomandare nobilă este dată de profesorul Keck atunci cînd spune :

„Biblia este de obicei mai pregătită să facă față problemelor dificile decît sînt cititorii ei. De fapt, acesta este unul dintre motivele pentru care se merită să fie luată în serios“.

Folosirea comentariilor

Comentariile omiletice sînt lucrări utile pentru idei de predică, dar nu prea utile pentru lucrarea criticii de a înțelege corect textul de bază al Bibliei. Comentariul Biblic A.Z.S. este extrem de prețios prin faptul că abordează textul Bibliei în mod deschis și într-o manieră cît se poate de potrivită. Ar trebui să fie o problemă de prioritate a consulta mai întîi părerile competente ale propriilor noștri învățați. Aceasta va oferi o perspectivă adventistă cercetării noastre. Apoi este în avantajul tău să

consultă cel mai bun comentariu critic al textului de care dispui.

După ce a căutat în comentariile pe care le are și în Spiritul Profetic tot ceea ce îl interesea pastorul sirguioncios și cercetător al Cuvîntului este pregătit să înțeleagă pasajul pe care care Dumnezeu cel Atotputernic i-a dat îndemnul în inimă să-l folosească drept bază pentru predica lui destinată poporului lui Dumnezeu spre a asculta, atît cei ce se află în credință cît și cei ce sînt aproape. Încercarea de a înțelege pasajele biblice este o încercare serioasă care reclamă o pregătire temeinică.

Deoarece mandatul lui Dumnezeu ne este incredințat să predicăm, și deoarece este hotărîrea noastră să predicăm, trebuie acum să precizăm și :

Trebuie să ne străduim, avînd simțămîntul moral al urgenței, să ne așezăm pe noi înșine în prezența lui Dumnezeu ca unii a căror integritate deja a fost demonstrată, fiind niște conducători care nu trebuie să se rușineze, care învață Cuvîntul adevărului corect și drept.

Evident, strîns legată de „auzirea Cuvîntului“ este o înțelegere clară a nivelelor autorității Scripturii. În acest sens se pun în discuție trei tipuri de predici, și anume :

1. Predica biblică directă. Acest tip folosește Scriptura cu același sens pe care îl cere în pasaj ; predica biblică directă spune același lucru ca și textul.

2. Predica biblică indirectă. Folosește Scriptura în mod indirect. Predicatorul adaugă, înlocuiește, extinde sau reduce, compară sau contrastează ideea centrală din text. În a proceda astfel, predicatorul trebuie să aibă grijă să nu încalce textul. Trebuie să se observe că predica indirectă, deși valabilă, este inferioară în ceea ce privește autoritatea biblică și de aceea este mai puțin de dorit.

3. Predica biblică nefondată. Acest tip reprezintă o folosire interioară a Bibliei. Ea se folosește de Biblie în mod liber, dar este forma de predicare cea mai frecventă.

Aceasta ajută la corectarea problemei categoriilor de predici : textuală, topică și expozițională ce indică autoritatea biblică a unei predici, dîndu-i-se celei expoziționale poziția permanentă de vîrf în ce privește autoritatea biblică.

După cum arată D. Stevenson, distincția dintre predicarea textului explicativă, bazată doar pe imagine, este artificială și trebuie abandonată. Orice predicare biblică este în același timp și textuală și explicativă. Se bazează pe un text pe care îl dezvoltă. Acest lucru este întărit și de alți autori, de exemplu J. Daane, care spune că explicația înseamnă expunere : predica prezintă, expune adevărul textului biblic ales. O astfel de predicare prezintă informațiile textului sub forma unei predici. Predica trebuie să spună ceea ce textul spune.

De fapt, în conformitate cu sensul cuvîntului, expunerea este implicit în toate tipurile. „Expunerea este atît o metodă cît și un rezultat, un proces și un produs. Rezultatul sau produsul este preocupat în principal cu a arăta solia și importanța unui pasaj al Scripturii, în timp ce procesul urmat în a face aceasta constă în a-l „săpa“ și a-l explica cu scopul

de a aduce în fața ascultătorilor ceea ce există acolo și-i interesează pe ei". Astfel luarea în considerație a nivelelor autorității Scripturii se dovedește a fi mai utilă.

A asculta este una, dar cu totul altceva este cum să organizăm noi ceea ce am ascultat. Preocuparea pentru un anumit fel de organizare care ușurează comunicarea este minimalizată de prea mulți predicatori. Ei nu reușesc să-și dea seama că „elementele esențiale ale unui discurs, ce includ și predica, în primul rând, aranjat corespunzător, sînt trei: 1) unitatea, 2) organizarea, 3) progresivitatea“.

Nu se poate face o organizare eficientă fără un obiectiv. Nu pot supraestima nevoia de a avea o țintă de urmărit. Nu doar o abordare haotică, sau mai bine zis nesigură. Trebuie să tragem la țintă. Scopul predicii este acela de a conduce la obiectiv, iar atingerea obiectivului este ajutată de structură.

Structura sau forma meditației oferă o hartă sau un simț al direcției pentru ascultător. Ea îi ajută la identificarea punctelor principale sau punctul în curs de prezentare și ajută pe ascultător să nu-l piardă din vedere pe parcursul întregii prezentări și dezvoltări. Ea ajută să se păstreze interesul față de predică deoarece structura schiței prezintă înaintare, simțămîntul pornirii, deplasării și ajungerii la o concluzie de cunoașterea obiectivului călătoriei. Înaintarea în cadrul structurii făcîndu-se punct cu punct, într-un continuu progres, clarificarea fiecărei părți ajută la reținerea predicii. Această structură oferă ascultătorului posibilitatea de a prinde ideea cu care să meargă acasă.

Structura ajută pe predicator pentru a-și clarifica modul de a gândi, păstrîndu-l pe direcție și făcîndu-l în stare să lucreze mai eficient și mai efectiv.

Există cîteva moduri tradiționale de a structura o predică. Dar indiferent de metoda aleasă, este nevoie de un proces consecvent. Experiența ne-a învățat că linia cea mai scurtă dintre două puncte, predica și amvonul, este un proces. Aceasta te ajută să rămîi consecvent. Ea reduce rezultatele întimplătoare. De atîtea ori predica poate fi ineficientă sau eficientă dar predicatorul nu știe de ce.

Toate metodele de organizare ale predicii sugerează sau se pretează la un proces. Să reținem că un proces este secvențial, doar ca discutare a lui, dar el nu se desfășoară totdeauna așa. Discutarea modului de a conduce o mașină urmărește o secvență. Anii de conducere combină alte etape secvențiale pe măsură ce intervine rutina. Este important să avem grijă ca procesul să nu devină mecanic; procesul trebuie să realizeze scopul.

Procesul predicării începe și se dezvoltă bine în cadrul rugăciunii. În loc de rugăciune, aș folosi termenul de „viață devoțională“ care include rugăciunea, meditația, reflectarea, studiul biblic. Aceasta înseamnă mai mult decît rugăciunea în timpul de pregătire. Ea trebuie să fie atunci, dar nu numai atunci. Mai degrabă o accentuată viață de rugăciune.

Sînt convins că unii dintre noi ne înșelăm singuri prin a ne antrena în ceea ce se numește gîndire polifazică. „Gîndirea sau performanța polifazică“ este încercarea de a face două sau mai multe lucruri deodată.

Ca rezultat al acesteia noi ne înșelăm singuri cu privire la binecuvîntarea maximă și recreerea ce vin prin rugăciune, meditație și reflectare.

Pe de altă parte, aș sugera că trebuie să existe o deprindere spre rugăciune, către prezența lui Dumnezeu, încît atunci cînd sîntem angajați într-o lucrare de rutină și nu putem face două lucruri deodată, ci să facem pe unul sau pe celălalt, să le facem pe rînd.

Este nevoie să se recunoască dubla importanță a rugăciunii: pentru sufletul tău și pentru predica ta. Ele trebuie să aibă momente de timp separate cît și momente care se suprapun.

Un alt lucru de bază ce necesită revizuirea este înțelegerea faptului că avem anumite persoane cu diferite nevoi în comunitățile noastre. Acestea vin cu agenda lor personală și individuală ce domină spectrul atenției lor.

La aceste nevoi se ajunge prin călătoria împreună, prin vizite și prin implicarea noastră în viața socială, deoarece noi facem parte din ansamblul vieții. Trebuie să coborîm în stradă. Unii folosesc metode personale pentru a inventa anumite nevoi și preocupări imaginare.

Un lucru important ce trebuie înțeles este că în timp ce noi ascultăm Cuvîntul să ascultăm și lumea. Ne formăm astfel ochi și urechi empatetice, cînd învățăm să ascultăm la sensuri și nu la cuvinte. Să observăm sentimentele și nu doar acțiunile.

Un alt element important este problema elementelor de legătură. O parte importantă a acestei mișcări și continuități este folosirea cu măiestrie a elementelor de legătură care ajută la trecerea de la un punct la altul și ajută la identificarea sau scoaterea în evidență a direcției de înaintare. Ele pot fi de diferite feluri, unele privesc înainte, altele în urmă, iar altele atît înainte cît și înapoi. În special în predicile cu un conținut bogat ele trebuie scoase în evidență. Lucrul acesta nu este necesar într-o narațiune în care planul relatării realizează mișcarea.

Pregătește note de predică

Aș afirma că predicarea fără note, probabil, atinge limita superioară a contactului vizual cu auditoriul, dar nu totdeauna. Se pot vedea predicatori fără note, care pierd atît de mult timp privind în jos, încercînd să-și amintească ce urmează, cînd ar putea foarte bine să aibă un manuscris. Predicarea fără note este predicarea ideală atunci cînd structural are claritate. Cu toate acestea, există loc și pentru predicile cu note.

Expunerea predicii privește de fapt multe aspecte, cum ar fi vocea, țînta, folosirea notelor și a gesturilor, cum și alte elemente care dau predicării eficiență, putere, făcînd din ea o activitate nobilă. Și un pastor care-și iubește lucrarea, un pastor ce se respectă pe sine și respectă pe ascultătorii săi, un pastor care dorește să fie credincios ca sol față de Dumnezeu, care l-a chemat la această mare lucrare, va fi dispus și interesat să-și îmbunătățească predicarea.

Fie ca cele prezentate mai sus să ne ajute pe fiecare, stimulînd, inspirînd, chemînd mai sus, la atingerea unor țînte tot mai înalte.

In fața confruntării decisive a vieții sale, Iacob se pleacă, copleșit, în rugăciune. Mai întâi el afirmă încrederea sa în făgăduințele de nouitate de la Betel. Dar el știe că Esau se apropie, și îi este cu neputință să-și ascundă îngrijorarea înspăimântată: „Mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească pe mine, pe mame și pe copii” (Gen. 32, 11). Patriarhul se roagă pentru mame, este îngrijorat pentru ele: „Să nu lovească... pe mame”. Pentru Iacob aceste mame reprezintă justificarea acelor ani amari din Mesopotamia. „Rahela și Lea amîndouă au zidit casa lui Israel” (Rut 4, 11). Copiii sînt încă dependenți de ele, iar Beniamin nu s-a născut. Mai mult decît atît, aceste mame au un loc unic în planul divin. Din ele izvorăsc semințiile poporului ales, și David, și Mesia! Rostul anilor de pînă atunci și năzuințele viitoare ar fi nimicite odată cu mamele...

Iacob știe cît de ușor pot să fie lovite mamele. În acele vremuri aspre adesea războinicii dezlănțuți au lovit pe mame.

A doua zi, Iacob șchioapătă din greu. Dar familia este în jurul lui, întregă. Mamele au fost ocrotite. Drumul spre Canaan va fi continuat încet, atît cît pot mamele și copiii. Semințiile lui Israel se plămădesc mai departe, prin aceste mame inimoase și devotate, prin învățătura luminată a patriarhului.

Strigătul înspăimîntat al lui Iacob răsună încă: „Mă tem ca să nu vină să lovească pe mame”. Căci mamele sînt atît de vulnerabile. Ele pot așa de ușor să fie lovite. Atîtea se adună pe singura coardă a ființei unei mame: dureri pe lingă care cealaltă trec ca suportabile, eforturi în care făptura constrinsă de iubire dă mai mult decît poate de obicei, amestec de nădejdi avîntate și temeri surde. Și fiecare luptă lasă urme...

Niciodată însă rugăciunile îngrijorate pentru mame nu se vor stinge urcînd către un Cer care nu le aude. Dumnezeu este interesat în mame. Una din poruncile Decalogului declară acest lucru. Legile date la înte-

meierea lui Israel au pus la adăpost pe mame. Pedepse neinduplecate au condamnat nesupunerea și sfidarea. Mama a fost îndreptățită la respect în orice împrejurare: „Nu nesocoti pe mamă-ta, cînd a îmbătrînit” (Prov. 23, 22). Dumnezeu a arătat limpede că apără pe mame.

Împrejurări potrivnice, nedreptăți și umilințe, pericole ascunse și ispite înfricoșătoare au lovit întotdeauna pe mame.

OCROTIȚI PE MAME

Iată o împlinire implacabilă a cuvîntului rostit în ziua căderii: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie” (Gen. 3, 15)! și într-adevăr, „Satana știe cum să ispitească pe mame” (AH 241).

Dar o Putere neînfrîntă este la lucru în favoarea acestor lovite mame. Sub nici un motiv Dumnezeu nu le va părăsi: „Așa vorbește Domnul: Unde este cartea de despărțire, prin care am izgonit pe mama voastră?” (Is. 50, 1) Israel n-a fost lepădat, căci a fost un legămînt, și Dumnezeu respectă legămîntul. Un legămînt a fost făcut pentru mame și Dumnezeu îl va ține. El va ocroti pe mame.

Cît de frumos a arătat aceasta Dumnezeu intrupat, Mintuitorul Isus Hristos! Unele din cele mai mișcătoare minuni au fost în sprijinul mamelor îngrijorate. „Domnul Hristos este și astăzi același Mintuitor plin de milă ca și atunci cînd El a umblat în mijlocul oamenilor. El este și acum tot așa de mult Sprijinitorul mamelor ca atunci cînd a luat în brațele Sale, în Iudea, pe cei micuți. Copiii legați de inima noastră sînt răscumpărații singelui Său ca și acei copii de demult.

„Isus cunoaște povara inimii fiecărei mame. El, care a

avut o mamă care s-a luptat cu lipsurile și sărăcia, simte cu fiecare mamă în luptele ei. El, care a făcut un drum lung ca să ușureze inima tulburată a unei femei Canaanite va face tot atît de mult pentru mamele de astăzi. El, care a redat văduvei din Nain pe singurul ei fiu, și care în agonia Sa pe cruce Și-a adus amînte de mama Sa, este și astăzi mișcat de mîhnirea unei mame. În fiecare durere și în fiecare nevoie, El va mîngîia și va ajuta.

„Fie ca mamele să vină la Isus cu îngrijorările lor. Ele vor găsi har îndestulător ca să fie ajutate să poarte de grijă de copiii lor. Porțile sînt deschise pentru fiecare mamă care vrea să-și depună povara la picioarele Mintuitorului”. (MH 41, 42).

Biserica este chemată să exprime interesul lui Dumnezeu pentru mame. Orice efort pentru ca mamele să fie bine primite, ocrotite, ajutate, cruțate de poveri inutile și scutite de critici făcute fără inimă va fi apreciat de Cer. Ocazii pentru instruire, momente de discuție, bunăvoință față de sugestiile și dorințele lor, și mai ales un cadru pentru rugăciune, ar exprima interesul Bisericii pentru o parte însemnată dintre membrii ei, și ar constitui chiar însușirea și trăirea Evangheliei minuitoare.

Familia își va însuși aceeași atitudine, dînd pe față prețuirea și ocrotind pe mame. Sănătatea mamelor să fie ocrotită, căci este un bun nespus de prețios. Să nu cruțăm nici un mijloc pe care-l putem obține pentru ca munca obositoare și grea a mamelor să fie economisită. „Puterile mamei să fie cruțate cu iubire” (MH 373). Viața lăuntrică și spirituală a mamelor să fie ocrotită. Mîntea să nu se ofilească odată cu apariția primului copil, ci noi cîmpuri de cunoaștere să fie străbătute cu bucurie. Timpul pentru studiul și rugăciunea personală să nu fie sacrificat, căci nimic nu poate fi pus deasupra și nici în loc. Să nu adăugăm griji inutile mamelor și să nu ridicăm pre-

(continuare în cap. III)

Neprîhănirea prin credință (XV)

Domnul Isus Hristos nu lasă nici o îndoială cu privire la importanța actuală a venirii și lucrării Duhului Sfînt. Odată ce Isus Hristos S-a întors în ceruri, a treia Persoană a Dumnezeirii a luat locul Său aici pe pămînt. Domnul Hristos a promis ucenicilor Săi: „Nu vă voi lăsa orfani” (Ioan 14, 18). El avea să vină la ei în Persoana Duhului Sfînt.

„Cînd va veni Mîngietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine”. (Ioan 15, 26).

„El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și va descoperi”. (Ioan 16, 14).

Prezența în trup a lui Isus aici pe pămînt se apropia de sfîrșit. El a promis o altă Prezență Divină de la Tatăl. Expresia greacă „un alt” înseamnă unul asemenea lui Hristos de aceeași natură. Domnul Hristos S-a intrupat — în trup omnesc. Duhul Sfînt nu S-a intrupat. Domnul Hristos vorbește întotdeauna despre Duhul Sfînt ca despre o Persoană distinctă de a Sa. Duhul Sfînt nu apare sub formă omenească așa cum a apărut Domnul Hristos, pentru ca oamenii să nu ajungă să creadă în mod greșit cum că există doi Hristoși. Duhul Sfînt, nu trebuie niciodată confundat cu spiritul nostru. El rămîne în mod personal distinct de noi înșine.

Spiritul lui Isus

De la învierea și înălțarea lui Hristos la cer, trebuia să fie pe pămînt a treia Persoană a Dumnezeirii, tot atît de dinamică și de reală ca și Isus Hristos. Scripturile învață în mod clar despre existența de un fel sau altul a unei lumi a spiritului. Oamenii se află fie sub controlul Duhului Sfînt sau sub controlul duhurilor răutății. Această problemă este atît de importantă încît necesită cel mai atent studiu și o profundă meditație spirituală. Nereușita în a trăi pe deplin experiența Duhului Sfînt, explică eșecul în trăirea creștină și în slujirea creștină. Neglijarea Duhului Sfînt este tot atît de dezastruoasă, cît a fost și indiferența și lepădarea

rea lui Hristos atunci cînd El se afla aici pe pămînt.

Cuvîntul „Mîngietor” din textul nostru nu redă adevărul înțeles. Domnul Hristos a promis un „alt Paraclet”, iar nu un alt Mîngietor. Expresia greacă înseamnă „Cel chemat alături de”. În alte traduceri găsim scris „Avocatul” sau „Sfătuitorul” pentru apărare. Apostolul Ioan se gîndea probabil la un prieten care face parte din complotul de judecată atunci cînd a folosit acest cuvînt. „Paracletul” este Prietenul divin care aduce la îndeplinire tot ceea ce este necesar pentru o viață creștină. El răspunde atunci cînd este chemat, pentru a fi de ajutor în orice fel și în orice situație. Expresia n-a mai fost folosită mai înainte pentru a desemna un alt membru al Dumnezeirii. Este folosită de patru ori în cuvintele de despărțire ale Domnului, fiind subliniate în mod special. Ca înlocuitor al lui Isus Hristos pe pămînt, Duhul trebuie să fie Conducătorul vieții noastre, să inspire curaj și o supunere totală, să dea putere pentru o viață biruitoare.

Duhul Sfînt a putut veni numai după plecarea lui Isus Hristos.

„Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci dacă nu Mă duc Eu, Mîngietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite (Ioan 16, 7).

„În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfînt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit (Ioan 7, 37—39).

Ce a vrut Domnul Isus să spună prin aceasta? De ce oare Duhul Sfînt n-a putut veni decît după întoarcerea lui Isus Hristos la cer? Implicația clară este aceea că lucrarea Duhului Sfînt pe pămînt este o consecință a completării lucrării de mîntuire a lui Isus Hristos și depinde de aceasta.

Dar ce a vrut să spună Isus Hristos prin cuvintele „Duhul Sfînt nu a fost încă dat”? Nu poate însemna că Duhul Sfînt n-a fost în lume decît după ziua Cincizecimii. Duhul Sfînt și-a manifestat totdeauna puterea și prezența divină. La creațiune „Duhul lui Dumnezeu” se mișca pe deasupra apelor” (Gen. 1, 2). David se ruga „nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfînt” (Ps. 51, 11). Ezechiel vorbește foarte frecvent despre lucrarea Duhului Sfînt. Toți oamenii cei mari ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament au fost născuți din nou prin Duhul Sfînt.

De asemenea, nu este biblic să interpretăm că înainte de Ziua Cincizecimii Duhul Sfînt a lucrat asupra omului din exterior și că după aceea El a lucrat din interior. Acest concept se bazează pe o nerezisită deducție greșit scoasă din afirmația: „căci rămîne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14, 17). Vorbînd despre Ghedeon, Scriptura ne spune că Duhul lui Dumnezeu a pus stăpînire pe Ghedeon (Jud. 6, 34). Inspirația ne spune că „Ghedeon a fost îmbrăcat cu Duhul Domnului”. În acest caz, Duhul trebuie să fie în lăuntrul omului. Nimeni nu trebuie să încerce să localizeze Duhul afirmînd că este „pe” sau „asupra” sau „în om”.

Profetul Ioel profetiza: După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură” (Ioel 2, 2—8). Apostolul Petru declară mai tîrziu că această proorocie s-a împlinit în ziua Cincizecimii (vezi Fapte 2, 16—18). Aceasta pare să arate spre faptul că Duhul nu a fost revărsat în deplinătatea Sa pînă în Ziua Cincizecimii; că pînă în acel moment darul Duhului a fost parțial; după aceea a fost deplin.

De ce oare darul Duhului Sfînt nu a fost plinar înainte de Ziua Cincizecimii? Ioan ne dă explicația: „deoarece Hristos nu fusese proslăvit”. Cînd Fiul S-a înălțat la ceruri, la dreapta Tatălui, Isus Hristos a fost proslăvit. Ziua Cincizecimii a fost mărturia glorificării lui Isus Hristos. Manifestarea deplină a Duhului Sfînt, a depins de această proslăvire a lui Isus Hristos la întoarcerea Sa la Tatăl. Atunci Duhul putea să se reverse asemenea unor râuri de apă vie.

Manifestarea deplină a Duhului a depins de îndeplinirea de către Isus Hristos a lucrării Sale pe pămînt.

mînt. De aici înainte, lucrarea Duhului avea să fie una cu lucrarea Fiului. Atît de strînsă este această legătură încît Duhul este numit „Duhul Domnului“ (2 Cor. 3, 17) „Duhul lui Hristos“ (Fil. 1, 19).

Duhul Sfînt are acum la dispoziție lucrarea terminată a lui Isus Hristos. Răscumpărarea a fost îndeplinită atunci cînd a venit împlinirea vremii. Ziua Cincizecimii a fost suprema ocazie a Duhului de a da mărturie despre Isus Hristos. Lucrarea Duhului Sfînt este aceea de a ne păstra atenția îndreptată permanent spre Isus Hristos, să-l slăvească luînd ceea ce Isus Hristos este și ceea ce El a săvîrșit, făcîndu-le eficiente în și prin cei ce-L urmează. „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi“ (Ioan 16, 14). Duhul nu propovăduiește noi adevăruri. Nu este un inovator, El conduce pe cei ce urmează pe Isus în adevărurile înălțate și realizate de Isus Hristos (vezi cap. 1, 17, 14; 26). El face ca Isus Hristos să fie viu și real pentru oameni (vezi versetele 17—20).

„Căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare“. (Ioan 16, 13).

Ceea ce este nou este Isus Hristos. Omul desăvîrșit care se află în cer, pe tronul lui Dumnezeu, slăvit de Tatăl.

„Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți sîntem martori ai Lui. Și acum odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfînt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, pînă ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ți răstignit voi“. (Fapte 2, 32—36).

Lucrarea adusă la îndeplinire de Domnul Isus Hristos pe pămînt rămîne pe primul loc. Ea nu poate fi întrecută de Duhul Sfînt.

Duhul Sfînt trebuie să realizeze în viața oamenilor realitatea a ceea ce este Isus Hristos și ceea ce a realizat El prin Persoana Sa. De aceea „nimeni nu poate zice: Isus este Domnul, decît prin Duhul Sfînt“ (1 Cor. 12, 3). A trăi puterea

mîntuitoare a lui Isus Hristos nu depinde de elocvența sau înțelepciunea omului ci: „într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor ci pe puterea lui Dumnezeu“ (1 Cor. 2, 4—5). Numai Duhul poate aduce omului știința și puterea mîntuirii. Aceasta este lucrarea exclusivă a Duhului Sfînt. Fără aceasta, Domnul Isus Hristos rămîne pentru noi numai un personaj istoric ce a trăit acum două mii de ani.

De aici și afirmația „Duhul Sfînt nu a fost dat încă deoarece Isus nu a fost slăvit“ și care subliniază faptul că lucrarea Duhului este legată de lucrarea lui Isus Hristos atunci cînd El a trăit și murit aici pe pămînt, și că despărțiți de aceasta Duhul Sfînt n-ar avea de dat nici o mărturie.

„Noul Testament nu cumpăște nici o altă lucrare a Duhului în afară de cea legată de manifestarea istorică a lui Isus Hristos. Duhul lui Dumnezeu este întotdeauna un dar ce vine de la Dumnezeu și dă mărturie spiritului omenesc despre mîntuirea pe care Dumnezeu a realizat-o în Isus Hristos“. (G. Hendry „The Holy Spirit in Christian Theology“ pag. 29).

„Tot ceea ce El face este „în Isus Hristos“. Duhul este Duhul lui Isus Hristos. El operează în și prin Fiul. Dumnezeu nu are alte daruri pentru noi în afară de Isus Hristos, nici măcar darul Duhului.

Duhul Sfînt este Acela care aduce viața, dar viața pe care El o aduce este Isus Hristos. Duhul Sfînt este numai vehiculul dar „Hristos este viața noastră“ — Col. 3, 4 — („Life by the Spirit“ A. Skevington Wood, pag. 23, 24).

Această asociere între Duhul Sfînt și Fiul Isus Hristos împiedică credința creștină să degenereze într-un misticism vag și într-o religie impersonală. Deoarece Duhul Sfînt este o Persoană trimisă să ia locul lui Isus Hristos și să mărturisească despre Hristos și despre lucrarea Sa desăvîrșită, Dumnezeu ne întîmpină personal.

Crucea lui Hristos este centrul întregii istorii umane. Este singurul eveniment hotărîtor pentru mîntuirea oamenilor. Aici a fost purtată și cîștigată bătălia decisivă în marea luptă cu Satana. Domnul Isus Hristos a învins puterile răului. O-

mul este deci o persoană răscumpărată.

„Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpînitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii. (Ioan 12, 31—32).

„Acum a venit mîntuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpînirea Hristosului Lui; pentru că pîrișul fraților noștri care zi și noapte îi pira înaintea Dumnezeului nostru a fost aruncat jos. El l-au biruit prin sîngele Mielului și prin cuvîntul mărturisirii lor“. (Apoc. 12, 10—11).

Darul divin al Paracletului (Duhului Sfînt) se bazează pe Domnul cel înălțat care este acum triumfător. El va domni pînă cînd va pune pe toți dușmanii Săi la picioarele Sale (Evr. 1, 11—14). Cei credincioși au parte de această înviere prin Duhul Sfînt. Păcatul și moartea nu mai au stăpînire asupra noastră. Biruința era pentru noi. Lucrarea Duhului Sfînt este aceea de a face ca această biruință să devină o realitate în viața noastră. Omul nu este un spectator pasiv în Marea Luptă, privind înapoi spre un eveniment istoric ce a avut loc acum două mii de ani. El este un participant. Biruința lui Isus Hristos trebuie să devină o parte a vieții și experienței noastre. Omul trebuie eliberat de păcat:

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții“ (Rom. 8, 2).

„Biruința și răscumpărarea nu au loc în mod automat. Ele nu trebuie acceptate așa cum accepti o bătălie îndepărtată care a decis soarta noastră. Cei credincioși trebuie să ia parte la luptă dar și la biruință. Participarea trebuie să fie reală.

„Voi însă nu mai sînteți pămîntești ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Isus, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii“. (Rom. 8, 9—10).

Aceste versete vorbesc despre faptul de a fi „în Spirit“ (duhovnicești), avînd pe „Hristos în voi“. Ele descriu felul în care trebuie să ne trăim întreaga noastră viață:

cît de desăvîrșit sîntem implicați în și la Dumnezeu, fiind pe deplin dependenți de prezența și controlul Lui în vederea mîntuirii noastre.

A trăi în trup sau în lume înseamnă a-ți trăi viața pe deplin angajat la acel nivel, afirmînd că aceste puteri naturale domină interesele, dorințele, acțiunile noastre cît și de comportamentul nostru. Viața firească înseamnă că sîntem morți din punct de vedere spiritual. Pe de altă parte viața în Duhul, înseamnă că sîntem vii din punct de vedere spiritual. Viața noastră aparține fie firii, deci păcatului, fie Duhului, deci sfințeniei. Evenimente senzaționale, așa-numitele „experiențe“ care ocupă atenția și interesul de suprafață al multora nu sînt potrivite, deoa-

rece în trăirea creștină este nevoie de multă răbdare.

Creștinul își păstrează autonomia sa morală. Duhul nu este o forță oarbă, lucrînd asupra unor subiecți greșit călăuziți din punct de vedere emoțional, copleșind mintea. Căci controlul și conducerea Duhului Sfînt pot fi respinse. Duhul poate fi intristat și poate fi stîns, înăbușit. (Efes. 4, 30 ; 1 Tes. 5, 19).

„Noi știm că prezența Sa printr-o viață nouă, printr-un nou sens al tuturor lucrurilor este posibilă acum. Lucrarea obișnuită a Duhului Sfînt se realizează prin, iar nu împotriva facultăților normale ale omului (L. M. Starkey „The Work of the Holy Spirit“ p. 73).

„Una din marile greșeli este tendința de a face din fenomenele de-

osebite o mărturie a botezului cu Duhul Sfînt, dîndu-le numele de Pentecost (Cincizecime), că și cum nimeni nu ar fi primit Duhul Cincizecimii afară de cei ce au avut puterea să vorbească în limbi ; făcînd astfel mulți creștini sinceri ajung să părăsească încrederea lor, aruncîndu-i în întunerie și confuzie sau făcîndu-i să caute manifestări deosebite, altele decît cele ale lui Dumnezeu. Tot atît de gravă este și tendința de a ne întoarce de la încrederea pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o în mîntuirea păcătoșilor și în sfințirea credincioșilor și a căuta semne, minuni și alte manifestări speciale“. (Maynard James „I Believe in the Holy Spirit“ p. 116).

Redacția

DESĂVÎRȘIREA - este ea oare posibilă ? (XXIV)

INDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ — Referirea la Conferința Generală de la Minneapolis din 1883, sugerează faptul că eu am spus ceva explicit despre ceea ce înțeleg eu cu privire la îndreptățirea prin Credință. N-am folosit pînă acum — în cele ce am prezentat — acest termen pentru că la fel ca și expresia „desăvîrșit fără păcat“ este adesea greșit înțeles. Pentru mulți, îndreptățirea prin credință cuprinde numai... justificare, iertare, atribuirea neprihănirii lui Isus Hristos, avînd un sens de asigurare și acceptare a lui Dumnezeu. Este adevărat că „îndreptățirea prin Credință“ cuprinde toate acestea, ba chiar mult mai mult.

DEFINIREA TERMENULUI — În expresia „neprihănirea prin credință“... neprihănirea înseamnă exact ceea ce definește termenul și anume NEPRIHĂNIRE : Atitudine dreaptă, onestă, curăție și orice altă virtute ce reprezintă bunătațea și adevărul. Este... „sfințenie, asemănare cu Dumnezeu“, este „conformare“ față de Legea lui Dumnezeu (CMF 18) este „ascu-

tare de Legea lui Dumnezeu“ (C.B.A.Z.S. vol. VI/1073). Cu alte cuvinte neprihănirea înseamnă „a face binele“ (Parabole, 312).

Aceasta în ceea ce privește îndreptățirea — „Credința“ așa cum este folosită această expresie aici, este în mod clar ceea ce credință ce rezultă din neprihănire.

Definitiv în felul acesta, expresia este în adevăr simplă. Și așa și trebuie să fie, dacă harul lui Dumnezeu nu trece dincolo de definițiile dicționarului. Căci prin crucea Golgotei Dumnezeu își asumă dreptul de a socoti pe oameni neprihăniți și anume, pe aceia care în mod vizibil nu sînt nici sfinți și nici ascultători. Împrumutînd expresii din limba latină, teologii definesc pasul sau lucrarea prin care Dumnezeu ne socotește neprihăniți, pe cînd — în realitate — noi nu sîntem încă ÎNDREPTĂȚIȚI. Procesul prin care El ne face în adevăr neprihăniți, ei îl numesc SFINȚIRE.

MINNEAPOLIS 1888. Fratele E. J. Waggoner, a clarificat acest dublu aspect la Conferința Generală de la Minneapolis în 1888. Pentru

a ilustra îndreptățirea printr-o experiență din viața de fiecare zi, Waggoner a pus întrebarea : „Oare un om care intră într-un magazin, cere ceva, plătește articolul respectiv, este el oare mulțumit numai cu atît și pleacă din magazin fără să ia cu el articolul pe care l-a plătit ? Desigur că nu ! Și cu cît articolul respectiv este mai scump și trebuie să plătească mai mult pentru el, cu atît este mai atent, mai cu grijă pentru a se asigura că a luat cu el obiectul respectiv. Isus Hristos, spunea Waggoner, ne-a cerut și ne-a plătit. De fapt El a plătit pentru noi un preț enorm — propriul Său singe prețios, viața Sa (1 Petru 1, 19). Putem să fim plini de încredințare căci El ne primește.

Dar Waggoner a mers mai departe spunînd că noi am putea să ne înțelegem de faptul că Dumnezeu ne va primi, pentru că știm că nu merităm prețul acesta nespus de mare pe care El l-a plătit pentru noi. Dumnezeu „știa ce este în om“ (Ioan 2, 25). El nu ne-a cumpărat pentru că sîntem o valoare, meritînd deci să fim cumpărați de El, ci tocmai pentru că știe că nu sîntem vrednici, și El dorește să ne transforme după chipul Său, spre slava cea veșnică a harului Său (Efes. 1, 4—6).

Prezentînd acest aspect al neprihănirii prin credință, Waggoner a

trecut imediat la celălalt aspect al problemei, biruința sfințirii prin credință. Plinătatea Dumnezeirii, spunea el, locuiește în Hristos (Col. 1, 19) și Isus Hristos se oferă să locuiască în fiecare creștin (Efes. 3, 17). Astfel, spunea Waggoner, prin credință, divinitatea poate locui în fiecare dintre noi! "Ce minunată posibilitate stă înaintea creștinului... Indiferent cât de mult s-ar război Satana împotriva noastră, asaltându-ne acolo unde trupul acesta este mai slab, putem sta la umbra Celui Atotputernic și să fim plini de toată plinătatea țării lui Dumnezeu". Isus Hristos care este mult mai puternic decât Satana, poate locui permanent în inima celui credincios. „Și astfel, privind la asalturile celui rău ca dintr-o fortăreață, cel credincios poate spune: „Pot totul în Hristos care mă întărește” (Hristos și Îndreptățirea Sa, pag. 30—31).

Procesul acesta însă nu are loc automat. Waggoner a arătat în mod detaliat cum o persoană are nevoie să se instruiască pe sine în știința rugăciunii, dacă posibilitățile oferite de credință trebuie să devină realitate.

În aceeași ordine de idei, E.G. White cerea delegaților de la Conferința Generală din Minneapolis, să-și facă singuri educația, să se gîndească la Isus și să vorbească cu El, să se auto-disciplineze atîrnînd în sala memoriei lor făgăduințele lui Dumnezeu, astfel încît ei să poată fi găsiți „desăvîrșiți”.

Așa cum am văzut deja, cînd servea Domnului concretizează cele ce s-au petrecut la Minneapolis 1888, ea spune că aici s-au prezentat îndreptățirea prin credință și... sfințirea prin credință — Neprihănirea lui Hristos care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu... Aceasta este întreita solie îngerească” (TM 92). Așa cum știm, întreita solie îngerească se încheie cu cuvintele: „Care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

Și concluziile servei Domnului referitor la Conferința Generală de la 1888 continuă: „Dacă cel păcătos nu face din aceasta preocuparea vieții lui și anume de a privi la Mintuitorul cel înălțat și prin credință să primească meritele ce constituie privilegiul lui de a le cere, el, păcătosul, nu poate fi nicidecum

mînuiri, după cum nici Petru n-a putut umbla pe apă decît numai atîta timp cît ochii lui au fost fixați, au privit la Isus... În 1888 Dumnezeu a dat slujitorilor Săi o mărturie ce prezenta adevărul așa cum este el în Hristos, și care constituie întreita solie îngerească” (idem, pag. 93).

Dacă ascultarea noastră nu este un rezultat al privirii ce este îndreptată cu un scop precis asupra lui Isus, atunci aceasta este ascultarea noastră și nu a Lui, iar ascultarea noastră este asemenea unor haine mînjite. Dar privind la Hristos aceasta nu înseamnă o privire sentimentală, un simțămînt de certitudine nefondat a spune că toate sînt bune, cînd de fapt nimic nu este bun. Întreita solie este „adevărul” așa cum este el în Hristos, și adevărul despre Hristos include astăzi faptul că El se află în Sfînta Sfințelor din Sanctuarul ceresc, stînd alături de Cele Zece Porunci, revărsînd asupra pămîntului lumina strălucitoare a Săbătilor ca o parte a programului Său de a îndepărta pentru totdeauna păcatul.

Numai privind la Hristos sîntem noi mîntuiți și schimbați din slavă în slavă. Deci în mod clar, credința ce duce la desăvîrșirea caracterului trebuie să fie îndreptată asupra făgăduințelor, preceptelor și profețiilor Domnului și Mintuitorului. Și de asemenea și asupra profeției Lui. „Toți au nevoie de o cunoaștere personală a poziției și a lucrării marelui lor Preot. Astfel, le va fi cu neputință să dea pe față credința care este absolut necesară în vremea aceasta” (TV 447).

Nici o solie despre Isus Hristos nu este potrivită astăzi, solie care să lase comunitatea la piciorul crucii, scăldată în lacrimile pocăinței — sau într-un zîmbet plin de grație. Astăzi Isus Hristos nu mai este atîrnat pe lemnul crucii. Hristos de pe cruce este astăzi Mare Preot în Sfînta Sfințelor. Adevărul ce are în centrul său pe Hristos, adevărul secolului al douăzecilea, este acela că Isus Hristos cel de astăzi face o lucrare mult mai glorioasă, mai slăvită decît numai aceea de a ierta păcatele. El face o lucrare specială de curățire, de ștergere și îndepărtare a păcatelor atît din Sanctuarul ceresc, cît și din sanctuarul sufletelor noastre. Într-un anumit sens El ajută pe cei credincioși să

fie biruitori în lupta cu cel rău. El îi pregătește pentru a putea sta fără mijlocitor, gata să întîmpine pe Domnul lor.”

NEPRIHĂNIREA PRIN CREDINȚĂ ȘI MAREA LUPTĂ. Duminică 14 martie, 1858 în timp ce James și Ellen White luau parte la un serviciu divin de înmormîntare, servea Domnului a primit o descoperire (în viziune) a marelui lupte dintre Hristos și Satana. Ca urmare a acestui lucru, Biblia a început să aibă — pentru credincioșii așteptători ai revenirii Sale — o nouă însemnătate și tot la fel și învățătura despre neprihănirea prin credință.

În conformitate cu istoria marelui lupte, răzvrătirea și deci păcatul a intrat în Univers bazîndu-se pe minciună. Satana a fost și este „un mincinos și tată al minciunii” (Ioan 8, 44). El a reprezentat greșit caracterul Domnului Hristos. Mulți îngeri au înbrățișat minciunile lui și au ales să pună la îndoială afirmațiile lui Dumnezeu și s-au împărtășit astfel de neascultarea lui Satana. Universul a fost astfel corupt de nedreptate din cauza îndoielii.

În curînd neamul omenesc a dat în mare măsură crezare minciunilor lui Satana, îndoindu-se de iubirea lui Dumnezeu și alăturîndu-se celor răzvrățiți. Pentru a cîștiga cît mai mulți dintre aceștia, Dumnezeu a făcut un Plan de Mîntuire și neprihănire prin credință. Dumnezeu pretinde neprihănire, dar pentru a o avea, El a dat o nouă și mare bază a credinței. „Dumnezeu nu ne cere niciodată să credem, fără să ne dea suficiente dovezi pe care să ne bazăm, să fundamentăm credința noastră” (SC 105). Neamului omenesc, El i-a descoperit adevăratul Său caracter prin natură, judecări, minuni, comuniune personală, prin răspuns la rugăciune, prin profeții împlinite, în paginile Sfîntelor Scripturi și în mod suprem, prin viața și moartea Fiului Său. Mărturia a fost „abundantă” (idem).

Dumnezeu a făcut chiar mai mult. Cunoscînd slăbiciunea omului, El a trimis Duhul Său — cel Sfînt ca să-l cîștige: „Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți Legile Mele” (Ezeec. 37, 26).

IOSUA ȘI LAODICEA

Chemarea divină de la porțile Canaanului

de Ștefan BRATOSIN

Instalarea lui Iosua în fruntea poporului nu a fost un capriciu omenesc, nu a fost rezultatul întâmplării și nici urmarea firească a înălțării celui ce se afla în imediata apropiere a lui Moise, în momentul în care acesta a murit. Iosua a devenit conducător recunoscut al lui Israel numai atunci când Dumnezeu l-a chemat spunându-i: „Robul Meu Moise a murit; acum dar scoală-te, treci Iordanul acesta și intrăți în țara pe care o dau copiilor lui Israel“ (Ios. 1, 2).

Chemarea lui Iosua a avut loc într-un moment de răscruce, într-un moment al împlinirilor. La porțile Canaanului răspunderea lui Iosua era imensă. Se consumau clipele când Dumnezeu împlinea făgăduința Sa. Conlucrarea omului cu Dumnezeuul său trebuia să fie perfectă.

Peste veacuri, nu prin ambiții ale firii păcătoase, nici prin folosirea dibace a unui moment favorabil — din punct de vedere religios vorbind, și nici prin incumetare, ci prin chemare divină, chipul Laodiceii începea să se facă văzut printre faldurile istoriei salvării omului căzut în păcat. Plecată în genunchi în fața Cuvintului sacru își deslușește pe rând datoriile rostului ei în speranța împlinirii cu grabire a făgăduinței Mintuitorului: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi“ (Ioan 14, 3).

În adresarea chemării Dumnezeu a avut în vedere starea sufletească a celui chemat. Iosua nu a fost chemat imediat după moartea lui Moise. A trebuit să treacă un timp, un timp pe care Dumnezeu l-a socotit necesar pentru ca receptarea chemării să fie corectă și deplină: „Copiii lui Israel au plîns pe Moise treizeci

de zile în cimpia Moabului; și zilele de jale și de plîns pentru Moise s-au sfîrșit“ (Deut. 34, 8). De abia după treizeci de zile Dumnezeu îi adresă chemarea lui Iosua.

A fost nevoie de aceste treizeci de zile pentru că pierderea a fost prea grea: „În Israel nu s-a mai ridicat proroc mai mare ca Moise pe care Domnul să-l fi cunoscut față către față“ (Deut. 34, 10). Era greu să înțelegi chemarea când Dumnezeu împlinise hotărîrea Sa ca marele conducător să nu intre în țara făgăduinței, murind chiar la hotarul acesteia.

Timpul de treizeci de zile a fost necesar pentru ca Iosua să poată fi în stare de comuniune cu Dumnezeu. Sufletul lui Iosua fusese zdruncinat de moartea aceluia alături de care lucrase atîta timp.

În istoria poporului trebuia să aibă loc împlinirea făgăduinței intrării în Canaan. Viața fiecărui membru trebuia să fie marcată de acest eveniment. Cele treizeci de zile au fost folosite în vederea cristalizării și întăririi credinței poporului și a lui Iosua.

Gustul amar al dezamăgirii în fața împlinirii făgăduinței Domnului Hristos: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine“, a fost simțit și de aceea care avea să se numească, simplu, Laodicea, potrivit chemării divine. Neîmplinirea speranței revenirii Mintuitorului a zdruncinat inimi, dar a sedimentat adevăruri, a spulberat iluzii dar a cimentat idealuri, a obosit trupuri plecate zi și noapte în rugăciune, dar a pregătît suflete pentru primirea chemării.

Laodicea își aude strigat numele în istoria salvării omului păcătos după o astfel de experiență și ea răspunde: „Iată-mă, trimite-mă“ (Is. 6, 8).

Dar cu mult înainte ca Laodicea să dea acest răspuns, Iosua îl dăduse, deși primise însărcinarea care îi stătea înaintea cu mare îngrijorare față de sine. I se părea un lucru foarte greu această schimbare de poziție. Din slujitor al lui Moise devenea conducător al poporului.

Iosua a primit corect chemarea din partea lui Dumnezeu. El era deja educat și deprins în spiritul ascultării. Trăirea sa alături de Moise l-a format în direcția aceasta. De fapt Iosua a avut o legătură strinsă cu Moise și Dumnezeu a lucrat astfel pentru ca el să îl cunoască bine pe Moise și să trăiască la fel, pentru că avea de făcut aceeași lucrare.

Chemarea pe care Dumnezeu a adresat-o era completă. Iosua trebuia să înțeleagă un lucru, și anume că Moise, conducătorul omenesc a murit, dar Dumnezeu, Conducătorul Divin, trăiește, iar el, Iosua, a fost uns în locul celui care a murit. El trebuia să priceapă și a priceput că era nevoie de el în locul pe care Dumnezeu i l-a indicat în chemare.

Ființa firavă a Laodiceii care abia apărea printre faldurile istoriei salvării, purtînd pe chip urmele amărăciunii și dezamăgirii, a găsit în locul chemării ei un Dumnezeu viu, care trăiește veșnic, care o ține în mîna Sa, care-i vorbește și care o iubește cu o iubire veșnică. În dreptul chemării ei, Laodicea stă ca o arcă a cărei conducător este Dumnezeu cel veșnic. Și ea și-a înțeles chemarea bine.

Chemarea lui Iosua nu reprezintă nici punctul de început al unei lucrări, și nici momentul final al alteia. Chemarea pe care Dumnezeu i-a adresat-o lui Iosua după moartea lui Moise rămîne însă un punct de sprijin la mijlocul unui pod între Egiptul asprului faraon și țara făgăduinței, cum și chemarea Laodiceii stă între teribilul moment al căderii în păcat și arătarea glorioasă a Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos.

DUMITRU FLOREA

1899 — 1986

În zorii zilei de 25 februarie 1986 se stinge din viață la domiciliul său din București fr. Dumitru Florea, pastor-pensionar al Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România.

Născut la 17 noiembrie 1899 în comuna Doicești, jud. Dimbovița, crește într-o atmosferă sănătoasă de familie. Școala primară și cursul gimnazial le va urma la Constanța, după, care, în calmul anilor ce au urmat primului război mondial, îl găsim student al facultății de medicină din București, atras parcă de universul tainic al complicității ființe umane.

În această perioadă a vieții sale vine în legătură cu deschizătorii de drumuri și pionierat al lucrării adventiste din România, luând parte la serviciile divine din comunitatea adventistă Basarab Nord din București. Frații G. Darie, P.P. Paulini, St. Demetrescu și alții au făcut ca sămînța adevărului Scripturii să prindă rădăcini în sufletul său și să se dezvolte cu putere. În anul 1920, regăsindu-și sensul și chemarea spirituală a vieții, face legământ prin botez cu Dumnezeu, act adus la îndeplinire de fr. P.P. Paulini, la data aceea președinte al Uniunii de Conferințe.

Fiindu-i apreciate calitățile în-născute de muncă ordonată și corectitudine, cum și seriozitatea vieții sale spirituale este chemat să lucreze la redacția Cultului, îndeplinind cu competență și dăruire obligațiile ce-i reveneau.

În 1924, cu ocazia Adunării Generale a Uniunii este chemat să activeze ca secretar al Uniunii, un drum al slujirii pe care va merge întreaga sa viață.

În anul 1925, urmează cursurile Colegiului adventist din Anglia și cu seriozitatea ce-l caracterizează aprofundează adevărurile veșnice și cunoașterea de Dumnezeu, rămânând toată viața sa un om al studiului și rugăciunii, un slujitor temător de Dumnezeu.

În 1926, din tumultul preocupărilor multiple (doctrinare și administrative, de pastorație și evanghelizare), se desprinde zborul u-nui cînt al inimii îndreptat cu căldură spre Virgilia Strațaboski (Popa), cu care se căsătorește, primind binecuvîntarea Domnului în Comunitatea București Popa Tatu, tot prin fr. P.P. Paulini. Și astfel s-au pus temelile unui cămin care a luminat discret cărarea tăcutelor virtuți și sacrificiului pentru cauza Evangheliei, căreia i-au fost subordonate toate și totul. Și, în acest cămin, au răsărit și s-au dezvoltat patru vlăstare, Magdalena, Virgil, Gabriela și Dumitru. Bucurie și înfrîtare, prilej de rugăciune și încredere nelimitată în Dumnezeu chemării și nădejdi sale.

În 1928, îl găsim profesor la Seminarul Teologic din Tîrnăveni, iar în 1935, director al Institutului Biblic din Brașov-Stupini.

Adunarea Generală din 1936 alege pe fr. Dumitru Florea ca președinte al Uniunii de Conferințe a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, funcție pe care o va deține cu competență și spirit de răspundere pînă la 1 august 1955.

Spirit ponderat, tăcut, echilibrat, dînd pe față tactul de a rosti cuvinte potrivite la timpul potrivit și într-o manieră potrivită (trăsătură dominantă a caracterului său), a condus Biserica A.Z.S. din România cu dragoste și a cultivat o colaborare principală cu o diversitate de caractere, ceea ce a adus binecuvîntarea Cerului asupra bisericii. S-a identificat totdeauna cu lucrarea lui Dumnezeu. Posedînd o personalitate demnă și avînd convingeri limpezi și profunde, a jucat un rol de seamă în istoria Bisericii advente din România, exercitînd o influență considerabilă și binefăcătoare. Acești ani au aruncat o deosebită lumină asupra caracterului și personalității sale, asupra structurii sale, care a trebuit să facă față unor probleme ce au pus la încercare priceperea și dăruirea sa în muncă.

După 1955, este consilier al Conferinței București, iar în 1962 este scos la pensie.

Pentru Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, pentru lucrarea ei și pentru istoria ei, numele fr. Dumitru Florea va rămîne legat pentru totdeauna de prosperitatea și binele acestei bisericii.

Rodnicia anilor cărunți este zguduită de un șoc și umbrele serii pătrund în mod neașteptat în liniștea și seninătatea inimii și vasul de lut resimte șocul anilor de luptă și frămîntare, de zbucier și de povara unei răspunderi ce sfa-

rîmă. Cei 13 ani de suferință s-au scurs din ce în ce mai greu, ani în care virtutea care le întrece pe toate, răbdarea, i-a fost toiaș de argint și stea veghetoare. Acești ani, însă, au fost ani de activitate. A scris, a scris mult. A redat în românește comorile Comentariului Biblic A.Z.S. și a purtat o vastă corespondență cu mulți pastori și membri ai comunităților.

A minuit din tinerețe condeii și s-a distins printre cei dinți și cei mai buni traducători ai cărților Spiritului Profetic, traduceri sale rămînînd pînă astăzi un model de frazare a limbii române și un model autentic de redare a ideii ce cucerește, îmbogățind limbajul religios și punînd în lumină nuanța doctrinară. Cuvîntul divin a creat rezonanțe de o remarcabilă frumusețe poetică, ogîndindu-se în cele peste optzeci de poezii aranjate pe note, care îmbogățesc valoarea spirituală a cărții noastre de înmuri creștine.

Conducător între conducători, creștin distins, caracter încercat, om al înălțimilor spirituale, inimă sensibilă, își cîntă dorul în ultimele versuri așternute cu mîna sa tremurîndă pe 25 octombrie 1985, în ultimul caiet. „E toamnă, frîgul a venit / Și frunzele s-au veștejit. Mă iau fiori cînd mă gîndesc / La vremea cînd nopțile cresc / Ah, cînd vor fi iar timpuri calde / Și-al slavei cînt... l-aștept cu dor / Cînd toate fi-vor imblînzite. / Și omu-n veci nemuritor./

Așa și-a sfîrșit viața unul dintre cei mai buni fii ai bisericii, modestul vas de lut pe care l-a folosit Dumnezeu pentru a menține vie flacăra adevărului Său, prin cel ce a fost fr. Dumitru Florea. El a încheiat istoria vieții sale cu ochii deschși spre... nemurire.

Înmormîntarea a avut loc sîmbătă, 1 martie 1986, la cimitirul evanghelic din București, cînd sicriul cu corpul neînsuflit al celui ce a fost fr. Dumitru Florea, purtat de mai tinerii săi conlucrători, a fost depus la locul odihnei temporare. O mare mulțime de frați și surori, pastori și prieteni l-au însoțit pe ultimul său drum. Cuvîntul mîngietor al Scripturii a fost rostit de frații: N. Dumitrescu, C. Alexe, A. Chelbegeanu, I. Ciucă, I. Bidiuc și A. Timiș.

Durerea despărțirii a făcut loc cuvîntului plin de îmbărbătare al făgăduinței Sfințelor Scripturi, care spune: „Ferice de acum încole de morții care mor în Domnul!” „Da, zice Duhul; ei se vor odihni de ostenețile lor, căci faptele lor îi urmează”.

Comitetul Uniunii

tenții care îndepărtează și înstrăinează. Tabloul biblic care prezintă „o mamă veselă în mijlocul copiilor ei“ (Ps. 113, 9) să fie reprodus în fiecare casă.

Și pretutindeni, „dragostea să fie steagul care flutură deasupra“ (Cint. Cint 2, 4). „Faceți ca soția să știe că se poate sprijini pe iubirea cea mare a soțului ei, că brațele lui vor întări și ridica mâinile ei pentru toate grijele și truda, că influența ei va fi sprijinită de a lui și atunci poverile se vor înjumătăți.

„Tatăl să se străduiască să ușureze datoriile mamei. Timpul pe care l-ar folosi pentru odihnă și plăcere egoistă să fie un timp în care el să devină prietenul copiilor săi — să fie cu ei în activitatea lor ca și în momentele de recreere. Să le arate florile cele minunate, copacii măreți în care poți descoperi acțiunea iubitoare a lui Dumnezeu“. (FE 159).

Spiritul obosit al mamei să privească întotdeauna tot mai sus. Ceea ce aparent este zădărnice, are o valoare neprețuită pentru Cer. „Așa de rar lucrarea mamei este apreciată. Ea are mii de griji și de poveri de care soțul său abia știe... Deși este obosită și tulburată, ea se străduiește să vorbească cu răbdare și cu bucurie, instruind pe copii și călăuzindu-i pe calea dreaptă. Aceasta cere efort și răbdare. Și ea nu se poate lăuda cu ceea ce a făcut. Aparent ea nu are nici un fel de rezultate. Dar nu este așa. Chiar dacă realizările muncii ei nu se văd, îngerii lui Dumnezeu veghează asupra mamei istovite, însemnând poverile pe care ea le poartă zi după zi. Numele ei este immortalizat în cartea lui Dumnezeu. Ea face ceea ce îi stă în putere, și în ochii lui Dumnezeu este mai înălțată decât un rege care stă pe tron, căci

ea modelează personalități și formează caractere“. (FE 158)

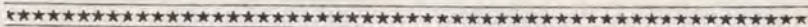
Prin bucurii și amărăciuni, lupte și izbăviri, rugăciuni îngrijorate și mâini ridicate ale recunoștinței, încet, încet se străbate drumul spre Canaan. Sintem tot mai aproape. Israelul Domnului se întregește. Caravana își așează din nou cor-

turile la Hebronul lui Avraam și Isaac. Iacov șchioapătă dar este senin și recunoscător. Arzătoarea lui rugăciune „Ocroțește pe mame!“ a fost pe deplin ascultată.

pastor

Adrian Bocăneanu

Consilier Uniunea A.Z.S.

Sfârșit de cale

— Pe data de 10 oct. 1985 a fost condusă la locul de odihnă sora GHIOALDĂ CONSTANȚA. Dînsa a primit credința adventă în anul 1922 împreună cu soțul, fr. Ghioaldă Marin, fiind primii adventiști de ziua a șaptea din comuna Gostinu, jud. Giurgiu. A slujit mulți ani ca primă diaconesă și a fost o mamă de valoare în biserică. Chiar dacă a trecut prin mari încercări, și-a ancorat cu nădejde credința sa în Mintuitorul ei din care a știut să facă un scut la vreme de nevoie. „Ferice de morții care mor în Domnul.“

— După 56 de ani de credință și slujire pentru Domnul și Mintuitorul ei, Isus Hristos, sora UȚĂ DOBRÎȚA, născută la 21 apr. 1913, a fost chemată la odihnă. În ziua de 30 mai 1985, ea a închis ochii în nădejdea care i-a însuflețit viața întreagă: întâlnirea cu Acela care Și-a dat viața pentru răscumpărarea ei și a tuturor aceluia care Îl primesc ca Salvator.

— 12 sept. 1985 a însemnat sfârșit de cale pentru fr. BUJOR IOAN, membru al comunității Tecuci din anul 1932. Botezat la Bacău în anul 1930, și-a consacrat viața lui Hristos, Cel în care și-a găsit răspuns credința și speranța sa. Activ, cu dragoste pentru lucrarea lui Dumnezeu, între anii 1975—1981 poartă pe umeri și pe suflet răspunderea de prezbiter al comunității Tecuci. Acum se odihnește pînă la glorioasa zi a învierii.

— Un grup numeros de credincioși a condus în ziua de 15 dec. 1985 la locul de odihnă pe fr. BURLACU VASILE, membru al comunității Constanța. Prezență activă în biserică, a fost numeroși ani diacon cu diferite responsabilități în comunitate, apoi între 1979—1983 a slujit ca prezbiter. Fire sensibilă, preocupat de binele și prosperitatea spirituală a membrilor, a dovedit

în timpul slujirii sale maturitate, conștiinciozitate și spirit de sacrificiu. Boala și suferința au frînt aripile elanului său, dar fără să murmure sub greaua durere s-a predat în mina Aceluia care este Învierea și Viața.

— În dimineața zilei de 14 ianuarie 1986 și-a încheiat alergarea fr. ȘTEFAN NICOLAE. Născut la 3 noiembrie 1912 în localitatea Cuza-Vodă, jud. Călărași, este purtat curînd de furtunile vieții acesteia trecătoare pe meleagurile Moldovei. Aici, îmbrățișează cu entuziasm adevărul Bibliei în speranța revenirii lui Hristos și, la 12 sept. 1936, primește botezul la Vaslui. A trăit în Moldova pînă în 1943, fiind o prezență vie și mobilizatoare în comunitățile Vaslui și Roman. După 1943, se întoarce în Bărăgan, fiind minat de dorința arzătoare de a face cunoscut și celor din locurile natale, prin cuvînt și faptă, dragostea lui Hristos față de omul păcătos. În această perioadă este membru al comunității Alexandru Odobescu. Entuziast, energic, bun cunoscător al Scripturilor și al Scrierilor Servei Domnului, gata să lucreze pentru Dumnezeu indiferent de ce i s-ar fi cerut să sacrifice, desfășoară o intensă activitate evanghelică punînd temeliiile comunității Călărași, al cărui prezbiter a fost de la înființare pînă în anul 1976. Prezența sa în acest interval de timp ca membru în comitetul Conferinței demonstrează o dată în plus implicarea lui deplină în cauza lui Dumnezeu. După îmbolnăvire, survenită în 1975, păstrează aceeași încredere în lucrarea Evangheliei. Adoarme sfișiat de o lungă suferință în nestrămutata nădejde a întâlnirii pe curînd cu Hristos și cu cei dragi. Cu acest prilej cuvintele de speranță și mîngiere au fost rostite de frații Dumitru Popa și Nicolae Delicote.

Întrebări și răspunsuri

Întrebare : Comitetele comunităților noastre sînt formate din cinci, șapte sau nouă membri în raport de numărul membrilor comunității.

Cum se iau hotărârile în comitet? Se folosește același principiu ca în cazul adunărilor administrative? Deoarece nu există o precizare și se procedează diferit, vă rugăm să precizați acest lucru.

Răspuns : În ultimii ani, cu ocazia adunărilor special ținute cu pastorii, ultima la Brașov în 1984, s-au dezbătut pe larg aceste probleme. Cu această ocazie s-a pregătit și materialul „Organizația în Biserica A.Z.S.". Cursul de „Organizație” al Seminarului nostru care cuprinde Manualul Comunității dezvoltat și explicat, prezentînd modul în care se aplică principiile și regulile de organizație în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea din țara noastră. Acest material a fost văzut de comitetele Conferințelor și de comitetul plin al Uniunii, forma finală fiind rezultatul analizei și observațiilor acestora în cadrul principiilor organizatorice ale Bisericii noastre. De aceea sublinierea faptului că „nu există o precizare și se procedează diferit” este de natură să ne întristeze, dar din nefericire faptele confirmă că adesea se procedează într-un mod cu totul în afara regulilor și rînduiriilor bisericesti.

Analizînd indeaproape Manualul Comunității (Church Manual ed. 1981) se poate vedea faptul că în

ceea ce privește luarea de hotărâri asupra unei probleme, există o singură precizare și anume la pagina 250, unde se spune : „Membrii pot fi excluși din biserică, sau să le fie administrată o altă disciplină, numai pe baza majorității voturilor membrilor prezenți și care votează în cadrul unei adunări legal constituite”.

Manualul statuează acest principiu care operează deci în toate situațiile. Nefiind o precizare expresă în cazul lucrării în comitet, principiul operează și aici.

Manualul de organizație mai sus amintit, vorbind despre lucrarea în comitet spune că : „Orice hotărîre se ia cu majoritatea simplă — adică jumătate plus unu — din membrii comitetului care sînt prezenți și care votează. Este totuși de datoria președintelui de a lucra de așa manieră, a prezenta și lămuri așa de bine problemele — ca dacă este posibil — hotărîrea să se ia cu unanimitate de voturi. Un comitet care ia hotărîri numai cu o majoritate simplă, trebuie să-și analizeze bine și serios activitatea” (Organizația pag. 380).

Este adevărat că în 1978, cu ocazia primei întîlniri a pastorilor de la București, fr. A. Timiș în referatul său „Reflexii asupra unor probleme organizatorice” spunea vorbind de lucrarea în comitet : „O propunere susținută, dezbătută și votată, cu majoritatea de voturi, cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor prezenți se transformă în hotărîre sau recomandare” (pag. 54). Faptul acesta îl prezentau și cursurile de organizație de pînă acum, pentru că toți frații profesori s-au orientat după Manualul Comunității din 1936 care la pagina 97 în legătură cu votul majorității spune : „Membrii pot fi excluși de comunitate sau să li se aplice vreo

altă măsură disciplinară prin votul majorității membrilor prezenți la orice adunare regulată sau legal convocată”. Deși în original există și prevederea : „prezenți și votează” pentru motive ce nu le cunoaștem s-a omis „și votează”, deși este foarte importantă și face operativă organizația bisericii. Putem spune și în acest caz că „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință”, dar cînd avem întreaga lumină, nu putem să rămînem cu bună știință și îndărătnicie în întuneric.

Răspunsul la întrebare este : Neexistînd o specificare expresă pentru valabilitatea votului în comitet, se aplică și aici principiul unic existent și anume majoritatea celor prezenți și care votează. Avînd în vedere însă că numărul membrilor comitetului este restrîns, 5—7—9 și că și comitetul este format din oameni „aleși” de comunitate, bărbați cu experiență și personalitate, este de dorit ca membrii comitetului să aibă curajul și să se pronunțe prin vot. N-ar trebuie să existe abțineri. Președintele comitetului, dacă își dă seama că vor fi abțineri, va proceda mai bine dacă nu ar pune problema la vot, ci o va mai lămuri, o va mai discuta, pînă cînd toți membrii comitetului sînt clari și gata să se pronunțe prin vot asupra problemei.

Am auzit de cazuri în care președintele comitetului (pastorul deservent) la numărarea voturilor socotea dublu votul său mai ales cînd avea nevoie de un vot în plus. Deși aceasta este de domeniul legendei, dacă cineva a procedat așa este în afara organizației. Nimeni nu are dreptul decît la un singur vot care reprezintă poziția sa personală în problema în discuție.

Doctrinar

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din :

Dumitru Popa redactor-șef, Ștefan Bratosin secretar de redacție.

Membri : Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu,

Apostol Chelbegean și Iosif Gyeresi

*Redacția și Administrația : București,
str. Labirint nr. 116 — sect. 3 tel. 20.76.65*